

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம .
ஸ்ரீமதே கருஷ்ணஸூரயே நம :
ஸ்ரீமத் வரவரமுநயே நம :

பரமகருணிகரும் வியாக்கியான சக்ரவர்த்தியுமான
ஸ்ரீ பெரியவாச்சான் பிள்ளையருளிய
ரஹஸ்ய நூல்கள்

திருச்சங்கநல்லூரில் எழுந்தருளியிருக்கும்
அவதாரஸ்தல ஸந்நிதி ஜிர்னோத்தாரண மஹாஸம்ப்ரோக்ஷண
மஹோத்ஸவத்தில் வெளியிடப்பட்டது

திப்பாசிரியர் :

ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் அஷ்டகோத்ரம் வேங்கடாசாரியார்
திலகைத்திருச்சித்திரகூடம்

இராக்காஸ, தை, 12ம் நாள் (26-1-76)

பதிப்புரை

தெள்ளியதாவுரை செயநம்பிள்ளையின் சீடரும் வியாக்கியான சக்ரவர்த்தி என்று குலாவப்படுவருமான பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் பெருமை ஈடு இணையற்றது. ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களைத்துக்கும் உரைசெய்த தல்லாமல் ஸ்ரீராமாயணத்தின் முக்கியமான சுலோகங்கள், ஸதோத்ரரத்னம் இவைகளுக்கும் உரைசெய்தவர் இப்பேராசிரியர். இவ்வருமையின் சீர்மையை ஸ்ரீராமாயணத்திற்கு உரை எழுத அப்பைய தீட்சிதரை சிலர் வேண்டியபோது “சோழியன உமிழ்ந்த சக்கைதான உளது” என்று கூறியதாக கர்ணபரம்பரையாக வழங்கப்படுவதிலிருந்து அறியலாம். இவருரைகளிலிருந்து இவர் பல துறைகளில் ஒப்புயர்வற்ற புலமை பெற்றிருந்தார் எனபது வெள்ளிடைமலை. எம்பெருமானார் தரிசனத்துக்கு விளககமாக இவ்வாசிரியரருளிய சில ரஹஸ்ய (ஆழந்த பொருட்கொண்ட) நூல்கள், பின்வந்த ஸ்ரீவசனபூஷணம், தத்வத்ரயம் முதலிய மற்றைய ஆசிரியார்களின் நூல்களுக்குச்சிறந்த முனனோடிகளாயமைந்தும் இவை அதிகமாகப் பிரசாரத்திலில்லை. இந்நூல்களில் சிலவற்றை இவ்வாசிரியரின் திருக்கோயிலின் குடமுழுகு விழாவின்போது மாணவ நண்பர்களால் பதிப்பித்து வழங்குவதில் பெருமையடைகிறோம்.

இராக்ஷஸ், தை, 12ம் நாள்

திருப்பணிக் குழுவினர்

பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் தனியன்:

ஸ்ரீமத் க்ருஷ்ண ஸமாஹ்வாய நமோ யாமுநஸுநவே |
யத் கடாகைக்ஷக லக்ஷ்யாணாம் ஸுலப: ஸ்ரீதாஸ்ஸதா ||

திருநக்ஷத்திரத் தனியன்:

ஸகல த்ராவிடாம்நாய ஸார வ்யாக்யான காரிணம் |
ச்ராவணே ரோஹிணீஜாதம் க்ருஷ்ண ஸம்ஜ்ஞமஹம் பஜே ||

வாழி திருநாமம்:

தண்மை சிங்கம் உரோகிணி நாள் தழைக்கவந்தோன் வாழியே
தாரணியில் சங்கநல்லூர் தானுடையோன் வாழியே
புன்மைதவிர் திருவரங்கர் புகழுரைப்போன் வாழியே
பூதூர் எதிராசர்தாள் புகழுமவன் வாழியே
மன்னுபுகழ் சடகோபர் வனமுரைப்போன் வாழியே
மறைநான்கின் பொருள்தன்னைப் பகுத்துரைத்தோன் வாழியே
அன்புடன் உலகாரியர்தம் அடிபணிந்தோன் வாழியே
அபயப்ரத ராசர்தாள் அநவரதம் வாழியே,

பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் பெருமை:

பிள்ளான் நஞ்சீயர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை
தெள்ளார் வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை
மணவாளயோகி திருவாய் மொழியைக் காத்த
குணவாள ரென்று நெஞ்சே கூறு.

நம்பிள்ளை தம்முடைய நல்லருளாலேவியிட
பின் பெரியவாச்சான் பிள்ளையதனால், இன்பா
வருபத்தி மாறன் மறைப்பொருளைச் சொன்னது
இருபத்து நாலாயிரம்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை பின்புள்ளவைக்கும்
தெரிய, வியாக்கியைகள் செய்வால், அரிய
அருளிச் செயற்பொருளை ஆரியர்கட்கிப்போது
அருளிச் செயலாய்த்து அறிந்து.

(மணவாள மாமுனிகளின் உபதேச
ரத்தினமாலே, 39, 43, 46)

அபயப்ரத நாமாநம் அஸ்மத்குநம் அஹம்பஜே |

யத்கடாக்ஷாதயம் ஜந்து: அபுநர் ஜன்மதாம் சுத: ||

(வாதிசேசரி அழகிய மணவாளச்சீயர்)

கோயில் கந்தாடைநாயன் அருளிச்செய்த

“ பெரிய திருமுடியடைவு ”

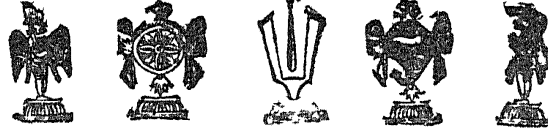
என்ற நூலிலிருந்து

பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்குத் திருவவதாரஸ்தலம் சோழ மண்டலத்தில் சங்க நல்லூர். திருநகூத்திரம்: ஸர்வஜித் வருஷம் ஆவணிமாதம் க்ருஷ்ணாஷ்டமி ரோகிணி. குலம் பூர்வசிகை. குடி சங்கநல்லூர். திருத்தகப்பனார் யாமுனதேசிகர். திருத்தாயார் நாச்சியாரம்மன். திருநாமங்கள்: பெரியவாச்சான் பிள்ளை, அபயப்ரதராஜர், ஸ்ரீமத் க்ருஷ்ணர். ஆசார்யர் நம்பிள்ளை. திருவாராதனம் க்ருஷ்ணவிக்ரஹம். இருப்பிடம் கோயில். இவர் செய்தருளிய க்ரந்தங்கள்: திருவாய்மொழி வியாக்கியானம் இரு பத்துநாலாயிரம், மற்ற ப்ரபந்தங்களுக்கு வியாக்கியானங்கள், பரந்தரஹஸ்ய விவரணம், மாணிக்கமலை, நவரத்னமலை, ஸகல ப்ரமாணதாற்பர்யம், உபகாரரத்னம், கத்யத்ரய வியாக்கியானம், ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரவியாக்கியானம், அபய ப்ரதானவியாக்கியானம், சரமரஹஸ்யம், அதுஸந்தான ரஹஸ்யம், நிகமனப்படி.* இவர் தொண்ணூற்றைந்து திருநகூத்தரம் எழுந்தருளியிருந்தார். இவர் க்ருஷ்ணனுடைய திருநகூத்திரத்திலே திருவவதாரம். இவர் சிஷ்யர் திரு மருமகனாராய் தத்தபுத்ரரான நாயனாச்சான் பிள்ளை, பரகாலதாஸர், பின்பழகிய பெருமாள்சீயர், ஸ்ரீரங்காசாரியர் முதலானவர்கள்.

கலிஜித்தாஸதாஸாய காருண்யைக மூர்த்தயே |

அபயப்ரதராஜாய அஸ்து ஸ்ரீரஸ்து மங்களம் ||

* இப்பதிப்பில் வெளியிடப்படும் ரஹஸ்யத்ரய தீபிகை, ரஹஸ்ய த்ரயவிவரணம் இங்கு விடப் பட்டுள்ளன.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த

மாணிக்கமலை

“தைவாதீநம் ஐகத் ஸர்வம் மந்த்ராதீநந்து தைவதம், தந்மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணாதீநம் தஸ்மாத் ப்ராஹ்மணதைவதம்” என்கிறபடியே உபயவிபூதியும் ஈச்வரனிட்ட வழக்காயிருக்கும். ஈச்வரன் திருமந்த்ரம் இட்ட வழக்காயிருக்கும். திருமந்த்ரம் ஆசார்யனிட்ட வழக்காயிருக்கும். ஆகையாலே, உபயவிபூதிக்கும் நிர்வாஹகனான ஈச்வரனும் அவனைப் ப்ரதிபாதிக்கிற திருமந்த்ரமும் ஆசார்யனிட்ட வழக்காகையாலே திருமந்த்ரத்தால் ப்ரதிபாதிக்கிற ப்ராப்ய ப்ராபங்களிரண்டும் ஆசார்யனாலே என்னத் தட்டில்லை.

ஆசார்யனாவான் : “ஆசார்யோ வேதஸம்பந்நோ விஷ்ணுபக்தோ விமத்ஸர : , மந்த்ரஜ்ஞோ மந்த்ரபக்தச்ச ஸதா மந்த்ராச்ரயச் சுசி:” “குருபக்திஸமாயுக்த : புராணஜ்ஞோ விசேஷத : , ஏவம் லக்ஷணஸம்பந்நோ குருரித்யபிதீயதே.” என்கிறபடியே வைதிகாக்ரேஸரனாய், பகவத்பக்தியுக்தனாய், மாத்ஸர்யவியுக்தனாய், ஸகலவேதஸார பூதமாய் ஸகலமந்த்ரங்களுக்கும் காரணமாய் இரண்டுபங்குக்கு ஒரு கையோலே போலே எம்பெருமானோடு இவ்வாத்மாவுக்கு உண்டான அவிரா பூதஸம்பந்தத்தைக் காட்டக் கடவதாய் முமுக்ஷுவுக்கு எய்ப்பினில் வைப்பான திருமந்த்ரத்தை பக்திச்ரத்தை களோடே அர்த்தஸஹிதமாக அநுஸந்தித்துப் பெரிய மதிப்பனாய், அர்த்தகாமோபஹ தனன்றிக்கே லோகபரிக்ரஹம் உடையவனாயிருப்பானொருவன் ஆசார்யனாகக்கடவன்.

கூரத்தாழ்வான் எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்திலே சீறியருளினாரென்று கேட்டு “இவ்வாத்மா அவருக்கே சேஷமாயிருந்ததாகில் அவருடைய இஷ்டவிநியோகப்பரகாரம் கொண்டு கார்யமென்” என்றார். தன்னை ஆச்ரயித்து வைத்துத் தன் திறத்திலே தீங்கு நினைத்து த்ரோஹியான நாலுராணைப் பெருமான் “நக்ஷமாமி” என்று முனிந் தருள, பெருமானோடே எதிரிட்டு “அவன் நான் பெற்றலோகம் பெறவேணும்” என்று

விண்ணப்பம் செய்தார். ஆக, இவ்விரண்டர்த்தத்தாலும் சிஷ்யாசார்யக்ரமத்துக்கு ஸீமாபூமி கூரத்தாழ்வானென்று அருளிச்செய்தவர். வடுகநம்பி “ஆசார்யபதமென்று தனியே ஒரு பதம்; அதுள்ளது எம்பெருமானாருக்கேயாயிற்று; ஆகையால் எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணமென்று விச்வஸித்திருங்கோள்” என்றாயிற்று, தம்முடைய சிஷ்யர்களுக்கு அருளிச்செய்தது.

நல்லடிக் காலத்தில் நம்மாசார்யர்கள் அதிகாரிகளைப் பெற்றால்லது பகவத் ஸம்பந்தம் இருக்கும்படி சொல்லக்கடவதாயிராது. அதிகாரிகளாவார்: கருந்தரையில் தாங்கள் நின்ற நிலையை அதுஸந்தித்து “இந்நின்ற நீர்மையினியாமுறாமை” என்றும், இன்றொடு நாளை யென்றே எத்தனை காலமும் போய்க்கிறப்பட்டேன்” என்றும், “ஏஹி பச்ய சரீராணி” என்றும் “இன்னம் கெடுப்பாயோ” என்றும் “இவையென்ன உலகியற்கை” என்றும் “நாட்டுமானிடத்தோடெனக்கரிது” என்றும், “நாட்டா ரோடியல்வொழிந்து” என்றும் “ஓ! ஓ! உலகினதியல்லே” என்றும், கூவி வெருவி இந்நிலத்திற்பொருந்தாமை தோற்றத் துவண்ட சேதனனுக்காயிற்று பகவத்ஸம்பந்தம் சொல்லுவது. அங்ஙனன்றிக்கே, வாய்க்கரையிலே பொரிபுறந்தடவின ஆதுகூல்யம் கண்டாதல், த்யாஜ்யமான அர்த்தகாமங்களிலே நசையாலேயாதல், நிலை நில்லாத ஒரு ப்ரபாவத்தை நச்சியாதல், ஒன்றாலே வந்ததுவும் துவட்சியில்லாக் கழனிமுண்டர்க்கு ஒரு நல்வார்த்தை சொன்னானாகில் தன் மதிப்பும் கெட்டு, தன் கூற்றிலே ஒதுங்கின பகவத்ப்ராப்தியும் நழுவவிட முடிந்தது, கேட்கிறவனையும் நாஸ்திகனுக்குகிறுனித்தனை.

ஆசார்யபேதமும் ஆத்மபேதத்தோபாதி. பிதாவை, மாதூலனை, மாமனாரை, ஸாவிதர்யுபதேசம் பண்ணினவனை, அத்யயனம் பண்ணுவித்தவனை, ஒரு மந்த்ரம் உபதேசித்தவனை, பகவந்மந்த்ரம் உபதேசித்தவனை இப்படி ஆராய்ந்து பார்த்தால் அனேகராயிருப்பார்கள். இவர்களடைய முழுக்ஷுக்களுக்கு த்யாஜ்யர்கள். “இது வென்? பகவந்மந்த்ரம் சொல்லுவித்தவனையும் அப்படிச் சொல்லலாமோ?” என்னில்: பகவதவதாரங்களும் பகவத்குணங்களும் எல்லையை என்றும் இறந்திருக்கும். பகவதவதாரங்கள்தோறும் பகவத்குணங்கள்தோறும் திவ்யசேஷ்டிதங்கள்தோறும் திருமந்த்ரங்களும் உளவாயிருக்கும். ஸம்ஸாரத்தில் ஸ்த்ரீபுமான்கள் ஸம்ச்லேஷவிச்லேஷரூபமான ஸ்ரீகோபாலமந்த்ரத்தை உபதேசிப்பாரும், புத்ரப்ரதமான மந்த்ரத்தை உபதேசிப்பாரும், ஐச்வர்யமென்ன, ஆரோக்யமென்ன, விஜயார்த்தமென்ன, சத்ருநிரஸனமென்ன, இவற்றுக்குத் தக்க மந்த்ரங்களையும் உபதேசிப்பாரெல்லாம் ஸம்ஸாரத்தை அர்த்திப்பார்களாகையாலே ஆசார்யர்களாக மாட்டார்கள். இவ்வர்த்தம் திருமந்த்ரத்தைக் குறித்தன்று; விநியோகம்கொள்ளுகிற சேதனனுடைய நினைவைப்பற்ற. விபரீதஸ்பர்ச

முடைய எம்பெருமான், 'நீசஸ்பர்சமுடைய மந்தரம், நீசஸ்பர்சமுடைய ஆசார்யன் இவர்களடைய முழுக்ஷுக்களுக்கு த்யாஜ்யர்கள், விபரீதஸ்பர்சமுடைய எம்பெருமானாவான்:— இதரதேவாலயங்களில் இருக்குமவன். நீசஸ்பர்சமுடைய மந்தரமாவது:— பகவத்பாகவதகைங்கர்யப்ராப்திக்கு அவ்வருகுண்டான ஆபாஸங்களடையச் சொல்லுமது. நீசஸ்பர்சமுடைய ஆசார்யனாவான்:— இதுக்குப் புறம்பு சில ஸம்ஸாரத்தில் மினுக்கங்களைத் தோன்றச் சொல்லுமவன்,

இனி, ஆசார்யன் ஆரென்னில்: பகவத்ப்ராப்திக்கு ப்ரதிபந்தகமான ஸ்வல்யாபார நிவ்ருத்திரூபமான ப்ரபத்தியை உபதேசிக்கிறவன் ஆசார்யனாவான்; “சுரிய: பதியான எம்பெருமானையே ஈக்ஷுகென்று விச்வஸித்து நிர்ப்பரனாயிரும்” என்று அருளிச்செய்யுமவன். ஸதாசார்யன் ஸச்சிஷ்யனை பகவத்ப்ராஸாதத்தாலே திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவனென்று மிகவும் ஆதரித்துக்கொண்டு போரும். ஸச்சிஷ்யனும் ஸதாசார்யனுடைய ஆதரத்தைக்கண்டு இறுமாவாதே தன் கருந்தரைய உணர்ந்து “பகவத்விமுகனாய் சப்நாதிவிஷயங்களிலே மண்டி உருமாய்ந்து கைகழிந்து நின்ற என்னை முதலடியிலே அத்வேஷம் பற்றாசாகக் கொண்டு தன்னுடைய நிரவதிகக்ருபையாலே ஈக்ஷித்தருளின மஹோபகாரகன்” என்றும் “ஆசார்யனாடீல இப்பேறுபெற்றேன்” என்றும் “என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்” “மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்” என்றும் “உனக்கென் செய்கேன்” என்றும் ஆசார்யன் பண்ணின மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் தேடிக் காணாமல் தடுமாறி “குருரேவ பரம் ப்ரஹ்ம குருரேவ பரா கதி: குருரேவ பரா வித்யா குருரேவபரம் தநம், குருரேவ பர: காம: குருரேவபாராயணம், யஸ்மாத் ததுபதேஷ்டாஸௌ தஸ்மாத் குருதரோ குரு:” என்கிறபடியே இஹபர லோகங்களிரண்டும் ஆசார்யன் திருவடிகளே என்றும் தருஷ்டாத்ருஷ்டங்களிரண்டும் அவனே என்றும் நினைத்திருக்கும். ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஹிதத்தைச் செய்யுமவன்; சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய ப்ரியத்தைச் செய்யுமவன். “ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஆத்ம யாத்ரையைத் தனக்கு தேஹயாத்ரையாக நினைத்திருக்கும்” என்று விச்வஸித்திருக்கிறதற்கு மேலில்லை. சிஷ்யனும் அப்படியே ஆசார்யனுடைய தேஹயாத்ரையைத் தனக்கு ஆத்மயாத்ரையாக நினைத்திருக்கும். ஆசார்யனாவான், சிஷ்யனுடைய உயிரை நோக்கும். சிஷ்யன் ஆசார்யனுடம்பை நோக்கும். சிஷ்யவஸ்துவை ஆசார்யன் விரியோகம் கொள்ளக் கடவனல்லன். “சிஷ்யவஸ்துவை விரியோகம் கொள்ளுகிறான்” என்றிருக்கும் ஆசார்யனுடைய அறிவையும் சங்கிக்க அடுக்கும். ஆசார்யனுக்குத் தன்வஸ்துவை உபகரிக்கிறேன் என்றிருக்கும் சிஷ்யனுடைய அறிவையும் சங்கிக்க அடுக்கும். “சுரபர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோநிவேதயேத்” என்றும் உற்று எண்ணில்

“அதுவுமற்றாங்கவன்றனது” என்றும் சிஷ்யனுக்கு ப்ரதிபத்தியாகையாலும், இந்த ருசியை விஹிப்பித்தான் ஆசார்யனாகையாலும் ஆசார்யனுக்கும் சிஷ்யனுக்கும் ஒரு நினைவேயாகவேணும். ஆசார்யன் பொறைக்கு இலக்கான சிஷ்யனுக்கு பகவதஜ்ஞானமே கைவந்ததென்ன ஒண்ணுது. ஆசார்யன் கண்வட்டத்தில் வர்த்திக்கிற ஸச்சிஷ்யனுக்கும் ஆசார்யன் ப்ரியமே செய்கையாலே கோபத்துக்கு ஹேதுவில்லை. ஆகையால் ஆசார்யன் பொறை குமரிருந்து போமித்தனை. ஆசார்யன் அர்த்த காமங்களில் நசையற்றவனாகையாலே த்யாஜ்யமான அர்த்தகாமங்கள் ஹேதுவாகப் பொறுக்கவும் வெறுக்கவும் ப்ராப்தியில்லை. இனி இவனுடைய ஹிதரூபமாக வெறுத்தானாகிலும் அதுவும் ப்ராப்தியாந்தர்க்கதமாகக்கடவது.

மட்டியூரங்கத்தானும், மணிகையோசைப்பிள்ளானும், பெற்றியும், நஞ்சீயருமாக எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே நஞ்சீயரைப் பார்த்து “ஒரு வைஷ்ணவன் ஓராசார்யன் ஸ்ரீபாதத்திலே பகவதஸ்மந்தத்தைப் பண்ணி வேரோராசார்யன் ஸ்ரீபாதத்திலே ஸ்வரூப சிக்ஷையாயிருந்தது. இருவர் பச்சலிலும் இவன் அதுவர்த்திக்கும்படி எங்ஙனே?” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய “ஆசைத்தான் நீர் விடப்பார்க்கிறீர்? முற்படக் கருந்தரையிலே ஒரு நல்வார்த்தையைச் சொல்லுமவர் ‘ச்ரிய:பதியான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளையே விச்வஸித்து நிர்ப்பரனாயிரும்’ என்று அருளிச்செய்யுமவர். பின்பு அவனைக்குறித்து ஒரு நல்வார்த்தை சொல்லுமவன் ‘நீரார் ஸ்ரீபாதத்திலே உடையார்?’ என்று கேட்டு இவனை ரக்ஷித்த ஆசார்யனுக்கு ஒரு ப்ரியம் செய்தானாமாய், இவன் ஹிதத்தின் மேலெல்லே நிலத்தைப் பிடித்து ‘உன் ஆசார்யன் திருவடிகளையே விச்வஸித்து நிர்ப்பரனாயிரும்’ என்றாயிற்று வார்த்தை சொல்லுவது. ஆகையால் இருவரும் உபாதேயதமர்” என்று அருளிச்செய்தார்! “ஏகாக்ஷரப்ரதாதாரம் ஆசார்யம் யோவமந்யதே, ச்வானயோநிசதம் ப்ராப்ய சண்டாளேஷ்வபிஜாயதே” என்னக்கடவதிறே. “முமுகுக்ஷுக்களுக்கு மாதாபிதாக்கள் ஆர்?” என்று கேட்க “சரீரமேவ மாதாபிதரௌ ஜநயத:” என்கிற மாதாபிதாக்களும், ‘த்வம் மாதா ஸர்வ லோகாநாம் தேவதேவோ ஹரி: பிதா’ ‘பிதா மாதா ச மாதவ:- என்று பொதுவான மாதாபிதாக்களும் இவனுக்கன்று. அவர்களுமல்ல. இனியாரென்னில், திருமந்தரம் மாதாவாயும் பிதா ஆசார்யனும்” என்று அருளிச்செய்வார். இத்தை நினைத்திறே நஞ்சீயரை அனந்தாழ்வான் “திருமந்தரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து த்வய நிஷ்டராவீர்” என்று வாழ்த்திற்றும். “உத்பாதகப்ரஹ்மபித்ரோ: கரீயாந் ப்ரஹ்மத: பிதா” என்றும் உண்டு.

“முமுகுக்ஷுக்களுக்கு ஸம்ஸாரத்திலே இருக்கும் நாள் உசாத்துணையார்? பொழுது போம்படி என்?” என்று நஞ்சீயரைப் பிள்ளைகேட்க, “முமுகுக்ஷுவென்று

ஒரு ஜாதியன்று; ஒரு ஆச்ரமமன்று; மோக்ஷத்திலே இச்சையுடையவனை முழுக்ஷு வென்றதித்தனை; இவனுக்கு உசாத்துணையும் இவனோடே சேர்ந்து போதுபோக்கு முள்ளதும் விரைவுக்கு அக்கரையிலே போனாலிறே. இவ்விருப்பிலே ஓராயுடைய வனுக்கன்றோ துணைவேண்டுவதும் போதுபோக்குமுள்ளதும். இருக்கும் நாள் பிராட்டிக்கு லங்கையில் உசாத்துணையுண்டாகில் இவனுக்கும் ஸம்ஸாரத்தில் துணையுண்டு. அறிவு நடையாடின முழுக்ஷுவுக்கு ஸம்ஸாரம் பிராட்டிக்கு லங்கையோ பாதியிறே. அவளுக்கு ராவணன் அபிமானித்த அசோகவனிகையோபாதி, இவனுக்கு இவ்வுடம்பு. அவளுக்கு மாரீசனுடைய தோற்றரவோபாதி இவனுக்கு விஷயப் ராவண்யம். 'அகற்ற நீ வைத்த மாயவல்லைம்புலன்கள்' என்னக் கடவதிறே. அவளுக்கு ராவணன் தோற்றரவோபாதி இவனுக்கு ஸம்ஸாரத்தின் தோற்றரவு. அவளுக்குத் தர்ஜனபர்த்ஸனாதிகளைப்பண்ணும் ராக்ஷஸிகளோபாதி இவனுக்குப் புத்ரமித்ராதிகள். ஏகாக்ஷி, ஏககர்ணிகைகளோபாதி இவனுக்கு அஹங்காரமமகாரங்கள். அவளுக்கு ஸ்ரீவிபீஷ்ணுழ்வானும் பெண்மகளும் போலவே இவனுக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் உசாத்துணையாயிருக்கும்படி. அவளுக்குத் திருவடி தோற்றரவோபாதி இவனுக்கு ஆசார்யன் தோற்றரவும். அவளுக்குத் திருவடி வர்ஷித்த ஸ்ரீராமகுணங்களோபாதி இவனுக்கு ஆழ்வார்கள் அருளிச் செயல்களும், ஸ்ரீராமாயணமஹாபாரதாதிபகவத்கதைகளும். அவளுக்குத் திருவடி கொடுத்த திருவாழி மோதிரத்தோபாதி இவனுக்கு ஆசார்யன் திருவுள்ளமான திருமந்தரம். அவளுக்குத் திருவாழி மோதிரம் சாற்றின மணிவிரலை நினைப்பது, அணைத்த திருத்தோளை நினைப்பது, அவ்வழியாலே திருமேனியை முழுக்க நினைப்பதாய் இலங்கையில் தனியிருப்பையும் மதியாதே பெருமானோடே ஒரு படுக்கையிலே இருந்தாற்போலே இவன் திருமந்தரத்தில் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சொல்லுகிற ரக்ஷகத்வசேஷித்வங்களை நினைத்து அந்த ரக்ஷகத்வசேஷித்வங்களுக்கு இடைச்சுவரான அர்யசேஷத்வஸ்வஸ்வாதர்த்த்யநிஷேதத்தைப் பண்ணித் தன்னை அநந்யார்ஹசேஷமாக்கின அவதாரணத்தை நினைபா, அவ்வநந்யார்ஹசேஷவஸ்துவுக்கு உஜ்ஜீவனம் நிருபாதி கசேஷியானவனுக்குக் கிஞ்சித்கரிக்கையென்கிற அர்த்தத்தைக் காட்டும் நாராயண பதத்தை நினைபா, இப்படித் திருமந்தரத்தில் அர்த்தாநுஸந்தானத்தாலே ஸம்ஸாரத்தில் இருப்பையும் மதியாதே பாமருமருவுலகத்துள்ளே தெளிவுற்ற சிந்தையராய் வர்த்திப்பார்கள். பிராட்டிக்கு லங்கையிலே பொழுதுபோக்கு போலே முழுக்ஷுவுக்கு ஸம்ஸாரத்திலே பொழுதுபோக்கு. ஸம்ஸாரிகளிற்காட்டில் முழுக்ஷுவுக்கு*. லங்கையிலுள்ளார், தன்னிலமான வாசி தோன்ற உண்பாருமங்குவாராய், ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளோடே போதுபோக்காய், பிராட்டி ஊனுமுறக்கமுமின்றிக்கே, பத்துக்கோடி செந்நாய்க்கு

* இவ்விடத்தில் சில வார்த்தைகள் விட்டுப்போயிருக்கின்றன.

நடுவே ஒரு மான பேடை இருந்தாற்போலே, பெருமான சோள வீரத்தை அதுஸந்தித்து, அவ்வீரத்துக்கு ஒரு இறையான பாவருத்திவிருத்திசளுக்கு க்ஷமையினறிகளே துருப்பு நறுக்காதே இருந்தாற்போலே முழுக்ஷுவுக்கும் “உண்ணாநாள் பசியாவ தொன்றிலலை” என்றும், “நாட்டு மானிடத்தோடெனக்கரிது” என்றும், “நாட்டா ரோடியலவொழிந்து” என்றும், “கூவிககொள்ளும் காலம் இன்னம் குறுகாதோ” என்றுமிருக்கை. ஸம்ஸாரிசளுக்கு வாஸஸ்தானம் ஒரு கராமமாதரமாய், ஆசரயம் க்ஷேதரஜஞ்ஞையிருப்பானோ எலியெலும்பனாய், பரயோஜனமும் வயிறு வளாககையாயிருக்கும் முழுக்ஷுவுக்கு இருப்பிடம் எம்பெருமானேயாய், ஆசரயம் எம்பெருமானேயாய், பரயோஜனமும் கைங்கரியமேயாயிருக்கும், “வைத்த பரிசிது காணமின்” என்று இந்நிலத்துப் பொருந்தாமையும், பொருந்தின் நிலத்தில் புகப்பெறுமையும் வடிவிலே தோற்றுமபடியாய் கண்கள் அசிம்பொழுக “நினைந்திருந்தே சிரமம் தீர்ந்தேன்” என்றிருப்பார்கள்”*

இவ்விருப்பில் பொருந்தாமை விளைபிதது இருமபைப் பொன்குக்குவாரைப் போலே கருந்தரையிலே புகுந்து பகவதவிஷ்பத்தை உபகரித்த ஆசாரயனுக்கு சிஷ்யன பண்ணும் உபகாரமேதென்னில் ஆசாரயவிஷயீகாரத்துக்கு இவ்வருகு சிஷ்யன நல வழிக்கு உறுப்பாக நடக்கும் நடக்கைகளடைய ஆசாரயனுக்கு உபகரித்தானாகவாயிற்று, ஆசாரயன் திருவுள்ளத்தில் அதுஸந்தித்திருக்கும்து அவையாவன - தன் முன்னடி பார்த்து நடக்கையும்; பிற ஈடைய குணகுணநிருபணம் பண்ணுதொழிகையும், ஸ்வ தோஷத்தில் ஸாவஜஞ்ஞையிருக்கையும்; பரதோஷத்தில் அஜஞ்ஞையிருக்கையும்; அநய சேஷத்தவர், ஸவஸவாதந்தாயம், தேஹாதமாபிமானம், ஆதமஸதுதி, பரநிந்தை என்கிற எல்லை மயக்குகள் பரிஹரித்து நடக்கையும்; எம்பெருமானுடைய வாய் புகு சோற்றைப் பறியாதொழிகையு; அதாவது எம்பெருமானுடைய வகுத்த ரக்ஷகத்வத்தைத் தான் தனக்கு ரக்ஷகனென்றிருக்கை, ஆசாரயனையும், திருமந்தரத்தையும், எம்பெருமானையும், அவமானம் பண்ணுதொழிகையும்; ஆசாரயனை அவமானம் பண்ணுகையாவது - தன் முன்னடி பார்த்து நடவாதொழிகையும், அவன் அருளிச் செய்த திருமந்தரத்தைத் தரையில்லாதரையிலே சிந்தி இழக்கையும்; திருமந்தரத்தை அவமானம் பண்ணுகையாவது - திருமந்தரத்தை மறக்கையும், திருமந்தரம் அருளிச் செய்த ஆசாரயனை அநாதரிக்கையும், திருமந்தரத்தால் பரதிபாதிக்கிற அரத்தத்தின் படி யொழிய அநயசேஷத்தவஸவாதந்தாயதேஹாதமாபிமானாதிகளிலே மொத்ததுண்டு கிடடம் தின்ற மாணிக்கம் போலே உருமாயந்து போகையும்; எம்பெருமானை அவ

* என்று நஞ்சீயா அருளிச் செய்தார் என்று இவ்விடத்தில் கூட்டிக்கொள்வது.

மானம் பண்ணுகையாவது - அவனுடைய ரக்ஷதவததுக்கு இடைச்சுவரான கேஷத ரஜஞரை ரக்ஷகராக நினைத்து அவர்கள் வாசல்களோறும் நுழைந்து ஸாவேசவரீன ஸ்துதிககிற நாககை இட்டு புரோடாசத்தை நாயக்கிடுமாப்போலே கேஷதரஜஞரை ஸ்துதிககையும

எம்பெருமானுக்கும் ஆதமாவுக்கும் பராபதி அவிநாபுதபாயிருக்க புருஷகாரம் வேண்டுவானென்னெனினில் இருக்கிற ஸம்ஸாரமும், எடுத்த உடம்பும், இந்த பராபதிகு இடைச்சுவரான அநயசேஷதவஸவஸவாதநதாயதேஹாபிமானாதிகளை விளைப்பிததுத் தனனை மறந்து உருமாயப் பண்ணுமதாகையாலே ஸாபராதனான தன படிபையும், அபராதததையும் அறிகைக்கு ஸாவஜஞனுமாய், அறிநதபடி அதுபவிப்பிக்கைக்கு ஸாவசகதிபுமாய், தான ஸ்வதநதரனுமாயிருக்கையாலே இவன் அபராதததைக் கண்டு அழியச்செய்யாமைக்குப் புருஷகாரம் வேணும் ஆனால் பிராட்டிக்கும் எம்பெருமானுக்கும் பராபதி ஒத்திருக்குமாகில் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகச் சொல்லுவானென்னெனினில். இருவர்க்கும் இரண்டு குணமுண்டாகையாலே எம்பெருமானுக்கு ஸ்வஸ்வாதநதாயமும் நீமையுமுண்டு பிராட்டிக்கு வெறும் நீமையே வடிவாயிருக்கும் எங்ஙனையென்னில்: மதயராதரியிலே காதுகரும் கூட இரங்குமபடிபான சரணாகதியை முன்னிடடுக்கொண்டு வந்த ஸ்ரீவிபீஷணமுவானையுங்கூட 'வத்யதாம் பத்யதாம்' எனன் ஒரு நிலைநின்று கைக்கொண்டது பெருமாள் பரகருதி, தனனை நவிரத ராக்ஷஸிகளைத் திருவடி நலியப்புக, பெருமாள் பரிகரமென்று மதிடாதே "ந கச்சிந நாபராதபதி" என்று பிராட்டி பரகருதி.

ஆனால் பிராட்டியும் ஆசாயனும் இரண்டு புருஷகாரம் வேண்டுவானென்னெனினில்: "சரணயன குறையும் சரணாகதன குறையும் தீரந்து இருவாக்கும் ஸ்வரூபம் பெறுகைக்காக" என்று அருளிச்செய்தார். குருபரம்பரையை முன்னிடவே சரணாகதன குறை தீரும். பிராட்டியை முன்னிடவே சரணயன குறை தீரும். சரணயனுக்குக் குறையுண்டோ? எனினில் நிதயவிபூதி போலே தெளிவிசம்பனறிககே இருள் தருமாஞாலமான ஸம்ஸாரத்திலே வாததிககிற சேதனை இநிலத்தின் தனமை பாராதே பிழை எழுதும் ஸ்வாதநதாயம் சரணயனுக்குக் குறை. அக்குறை பிராட்டியை முன்னிடவே தீரும் எம்பெருமான இவ்வாதமாவைப் பற்றும்போது பிராட்டியையும் ஆசாயனையும் முன்னிடடாயிறறுப் பற்றுவது ஆதமா எம்பெருமானைப் பற்றும் போது பிராட்டியையும் ஆசாயனையும் முன்னிடடாயிறறுப் பற்றுவது இவ்வாததம் இளையபெருமாள், ஸ்ரீவிபீஷணப்பெருமாள். ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள், திருவடி மஹா ராஜருளளிடார் பக்கவிலும் காணலாம். எம்பெருமானுக்கு ரக்ஷிததே ஸ்வரூபம்

பெறவேணும். பிராட்டிகளுக்கு ஈகூழ்ப்பித்தே ஸ்வரூபம் பெறவேணும் ஆசாரானுக்கும் இவ்வாதம் அறிவிப்பித்தே ஸ்வரூபம் பெறவேணும் இவ்வாததமறிந்து அதயவஸித்த போதே ஸ்வரூபஸித்தி சேதனனுக்கு அத்தகாமத்தில் நசையறவே ஆசாரம் நிறம் பெறும் அஹங்காரமகாரமற வைஷ்ணவதவம் நிறம் பெறும். இவைதான் பகவத பராபதிகளுக்கு பரதிபந்தகங்களாயிருக்கும்

பகவதபராபதிகளுக்கு பரதிபந்தகமான ஸ்வல்பாபாரவிருத்தி பரபத்தி 'பரபத்தி யாவது, ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப் பற்றுக்கை' என்று ஆழ்வான் பணிக்ரும அநாவது - அஜஞ்ஞய, அசகதஞ்ஞய அபராபதஞ்ஞ தனனை விட்டு ஸ்வஜஞ்ஞய ஸாவசக்தியாய் பராபதனுமான எம்பெருமானைப் பற்றுக்கை பரபத்திகளுக்கு ஸ்வரூபம் ஏது? அங்கம் ஏது? பரமாணம் ஏது? அதிகாரிகள் ஆர்? எனனில்: திருவடியைக் கட்டின பரஹ மாஸதரம் சணற்கயிறு காண விட்டுப்போனபோலே தனனையொழிந்த உபாயாந தரங்களைப் பொறுதொழிகை ஸ்வரூபம் இதரோபாயதபாகம் அங்கம். ஸகலபரமாண பரதிபாதயனான எம்பெருமான் தானே "மாமேவ யே பரபத்யந்தே" என்று அருளிச் செய்கையாலே அது தானே பரமாணம். தானும் பிறரும் தஞ்சமென்றிருக்கும் நனமைக்கு, எம்பெருமானுக்கு அவ்வருகு இல்லையென்றிருக்கையும், பிறருடைய அநாததாபயுதயங்கள் தன்னதென்றிருக்கையும் இவை தொடக்கமானவை.* அரத்த சரத்தை பிறந்தபோது தோஹாதமாபிமானம் போயிறறிலையாகக்கடவது. தனனை யுள்ளபடி ஆராயுமன்றும் பிறருடைய குணகுண நிரூபணம் பண்ண அவஸரமில்லை; பராபதியுமில்லை எம்பெருமானை உள்ளபடி ஆராயுமன்றும் பிறருடைய குணகுண நிரூபணம் பண்ண அவஸரமில்லை; பராபதியுமில்லை சைதனயம் நடையாடினவன் தன்னைப் பராததுததளாதல் எம்பெருமானைப் பராததுத தேறுதல் செய்யுமித்தனை யொழிய பொழுதைப் பழுதே போககான இனி, பிறருடைய குணகுணநிரூபணம் பண்ணுகிறது, பகவதஜ்ஞானம் நெஞ்சிற்படாமையாலே உணரத்திபற்றவன் உறங்கு கிறுனாயிறேயிருப்பது "மந ஜஞானே" எனகிற தாது

அசித்ததுக்கும் ஒரு குணமுண்டு. ஈசவரனுக்கும் ஒரு குணமுண்டு அசித்தது தனனை அபிமானித்தாரைப் பிறா காலில் துவளவொட்டாது தேஹாதமாபிமானி பிறா காலில் துவளான "ந நமேயம்" என்றிருக்கும்தொழிப் எம்பெருமானையாதல், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையாதல் வணங்கானே. எம்பெருமானும் தனனை அபிமானித்தாரைப் பிறா காலில் துவளவொட்டான். திருமந்தரநிஷ்டன் அஸததுக்கள் காலில் வணங்கான். ஆதமா பரகருதியை அண்டைகொண்டு எம்பெருமானை உறுமுதல், எம்பெருமானை

* அதிகாரி ஸ்வரூபம் என்று சேர்த்துக்கொள்ளவேணும்.

அண்டைகொண்டு ப்ரக்ருதியை உறுமுதல் செய்யும்தொழிய ஒன்றில் நில்லாது. ஹிரண்யன் ப்ரக்ருதியை அண்டைகொண்டு எம்பெருமானோடே எதிரிட்டு முடிந்து போனான். ஸ்ரீப்ரஹ்மாதாழ்வான் எம்பெருமானை அண்டைகொண்டு ப்ரக்ருதியை எதிரிட்டு வாழ்ந்துபோனான். ப்ரக்ருதியைச் செறியச்செறிய அந்தகாரம் மிகும். எம்பெருமானைச் செறியச்செறிய வெளிச்செறிப்பு மிகும். ஹிரண்யராவணாதிகள், கைகேயி, கூனி பக்கவிலே காணலாம். த்ரிஜடை, விபீஷ்ணுழ்வான் பக்கவிலேயும் காணலாம். ப்ரக்ருதியினுடைய அஸ்திரத்வாதீதோஷங்களை ஆசார்யன் காட்டக்கண்ட சேதநனுக்கு இவ்வர்த்தம் நெஞ்சிற் படாதாகில் பகவத்ப்ராப்திபளவும் பயங்கெட்டிருக்க விரகில்லை. தேறேலென்னை உன்பொன்னடிச்சேர்த்தொல்லை வேறே போக எஞ்ஞான் றும் விடல்” என்பது, “மங்கவொட்டு” என்பது, ‘இந்நின்றநீர்மை’ என்பது, ‘இது கண்டாய்” என்பதாய், வழித்தங்கு வல்வினையை மாற்றானோ’ என்பதாய், ‘நடுவே யோருடம்பிவிட்டு’ என்று அஞ்சிக் கூப்பிடா நிற்பார்கள். பகவதஸ்ஸம்பந்தம் பண்ணின பின்பு இவ்வுடம்பைக் கண்டுவைத்து அஞ்சாதே இருந்தவனுடைய ஜ்ஞானத்தை சோதிக்கவடுக்கும்.

ஆத்மா அச்சேத்யனாய், அதாஹ்யனாய், அக்லேத்யனாய், அசோஷ்யனாய், ஸர்வகதனாய், ஜ்ஞானானந்தஸ்வரூபனாய், பகவச்சேஷபூதனாயிருந்துவைத்து ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தாலே மக்னனாய்க்கொண்டு உருமாய்ந்து ‘அஸந்நேவ ஸ பவதி’ என்று உண்டாயிருக்கச்செய்தே இல்லாதார் கணக்காய் நின்ற நிலையை ஆசார்யன் காட்டக்கண்ட அனந்தரம் விரோதி கழிந்து ப்ராப்யதேசத்திலே புகுருமளவும், ராக்ஷஸிகள் மத்யையிலிருந்த பிராட்டியுடைய தனியிருப்பைப்போலவும் காலாக்கி மத்யையிலகப்பட்டா ரைப் போலவும் ஹாலாஹலவிஷத்தினிடை அகப்பட்டாரைப்போலவும் இதனுடன் பொருந்தாமை தோற்றப் பெருங்குப்பீடாகக் கூப்பிட்டு இத்தை விடுவிக்கவல்ல மஹா பாகவதர்களான ஸத்துக்களுடைய ஸஹவாஸங்களால் பெற்ற பகவத்க்ருபையாலும், ஸ்வரூபயாதாத்மயத்தாலும் வெளிச்செறிப்புப் பிறந்து இவ்விரோதியை விடுவித்துக் கொள்ளுகையிலே த்வரை விஞ்சிச் செல்லா நிற்கும். “ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷ:” “அஜ்நாநாத் ஸம்ஸார:” என்கிறது. ஜ்ஞாநமாகிறது ஜ்ஞேயமாகிறது பகவதஸ்ஸம்பந்தத்தை அறிந்து, ஸம்பந்தத்துக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரஸம்பந்தம் பொறுதொழிகையிறே. அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸாரமாகிறது: பகவதஸ்ஸம்பந்தத்துக்கு விரோதியான ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களோட்டைச்செறிவு. ஸம்ஸாரம் ஆபத்தென்றபடி. அநாத்மநி ஆத்ம புத்தியும் அஸ்வே ஸ்வம்புத்தியும், கர்மபரம்பரையும் ஸம்ஸாரஹேது. பகவத்ப்ரஸாத பரம்பரை மோக்ஷ ஹேது.

சேதநனுடைய அஹமாததமறியலாவது, தேஹாதமாபிமாநிகளோடொத்த தனக்குத்தான் தேம நனமைகளடையத தனக்கு நாசமென்றிருக்கை. நஞ்சியா ஸ்ரீபாதத்திலேயுடையாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவா தமமுடைய அநதிமதசையில் 'இவ்வவஸ தையில் எனக்குத தஞ்சமாக நீ வைத்திருக்கலாவது ஏது?' என்று விண்ணப்பம் செய்ய 'இப்போது இந்நினைவும் கூட அறுகை' என்று அருளிச் செய்தார். அதாவது 'ஜ்ஞானம் பிறந்த பின்பு ஜ்ஞானகாரயமான கைங்கரியம் கைபுகுரும் தேசவிசேஷத்திலே செலவழிப்பும் அறிவு நடையாடின சேதநனுக்கு ஆபத்தென்றபடி. 'ஆத்மநோ துர் தசாபத்திம் விமருச்ய ச ஹரோ குணம்' என்கிறபடியே. ஆதலால், தன்னுடைய நினைவு மாற்றினாலல்லது 'ஸம் ராமி'யும் 'நயாமி'யும் பலியாதென்று அருளிச்செய்வார். இவ்வளவு உபாயத்தை ஒடவைத்தது ஏகபதம் உபேயத்தை ஒடவைத்தது மேலில் நமஸு உபாயத்தை நிலையிட்டார்கள், பிராட்டி, தரௌபதி, திருக்கண்ணமங்கையாண்டா னுள்ளிட்டார்கள் உபேயத்தை நிலையிட்டார்கள், இளையபெருமாளே, பெரிய உடையார், சிந்தயநதி, பிள்ளைதிருநறையூரையார் எங்கனையென்னில் 'சீதோ பவ' என்னவல்லவள தன்னுடைய தனியிருப்பையும் மாற்ற வல்லளாயிருக்க பெருமானுடைய வீரத்துக்குக் கொத்தையாமென்று துரும்பு நறுக்காதிருந்தபடியாலும், லஜை யிலலாத கோஷ்டியிலே, லஜையை உடையவன் கையிலே தன்னுடை லஜையைப் பொகட்டு நாலஜையாயிருந்தபடியாலும், தன் பரபரப்பை மாற்ற, வகுத்தவன் வாசலிலே தன்னைப்பேணுது ஒதுங்கினபடியாலும், உபாயத்துக்கு ஸீமாபூமி அவர்கள். 'நில்' என்ன 'குருஷ்வ' என்றபடியாலும், 'அஹம் ஸாவம் கரிஷ்யாமி' என்றபடியாலும் 'கரியதாமிதி மாம வத்' என்றபடியாலும், 'லக்ஷ்மணேந கதாம் கதிம்' என்கிறபடியான பராபதியாலும், 'ஸஹஜைங்காய உதய' என்கிற அர்த்தம் கைப்பட்டது அவர்க்கே யாகையாலும், பெரிய உடையாரும், சிந்தயநதியும், பிள்ளைதிருநறையூரையாரும் வகுத்த விஷயத்தைப் பிரித்துத் தந்தாமுடைய உடம்பைப் பேணுதபடியாலும், வகுத்த விஷயத்தைக் கண்ட மாதரத்திலே விரோதியான உடம்பை விடுகையாலும், உபேயத் துக்கு ஸீமாபூமி இவர்கள்

இதரோபாயதயாகபூவகமாக 'அவனே உபாயமாகவேணும், என்னும் உபேய பராததனையை 'தீவ்யம்' என்கிறது. இவ்வாததம் நெஞ்சில் பட்டவா பிராட்டியைப் போலே துரும்பு நறுக்காதே ஒழியும். தரௌபதியைப்போலே தன்னுடைய லஜையைப் பொகட்டிருக்கும். திருக்கண்ணமங்கையாண்டானைப்போலே பரபரப்பற்று வகுத்தவன் வாசலிலே தன்னைப்பேணுது ஒதுங்கும் இளையபெருமானும், பெரிய உடையாரும், பிள்ளைதிருநறையூரையாரும், சிந்தயநதியும் போலே தந்தாமை முடிததும் ஸ்வரூபமழியாமல் நோக்கி நிற்பார்கள்.

ஆசார்யாங்கீ காரானந்தரத்திலே குருபரம்பரையையும், திருமந்தரத்தையும், சரம ச்லோகத்தையும் அநுஸந்தித்து இருந்த இடமறியாமல் தன்னை ஒருங்கவிட்டுக் கொண்டு, தன்னைக் கரையேற்றவல்லனாய், அர்த்தகாமோபஹதனல்லாதானொரு பரம ஸத்வநிஷ்டன் கையிலே தன்னைப் பொகட்டு நிர்ப்பரானுயிருக்கைக்கு மேலில்லை. இவனுக்குப் பரிஹரிக்க வேண்டுவது, தேவதாந்தரபஜநம் பண்ணுவாரோட்டை ஸம்பந்திகளுடைய ஸஹவாஸம் விநாசமென்றஞ்சித் தவிரவும், பகவத்ஸ்வத்தை வருந்தியாகிலும் அபஹரித்து ஜீவியா தொழிகையும், பகவத்ப்ராப்திக்கு விரோதியான விஷயப்ராவண்யம் தன்னை முடிக்குமென்று அஞ்சிப்போரவும், ஆசார்யனளவில் ப்ரக்ருதிப்ரக்ருதங்கள் நிமித்தமாக வரும் அநர்த்தம் பரிஹரித்துப்போரவும், நிலைநின்ற பகவதபசாரம் வருந்தியும் பரிஹரித்துப்போரவும் வேணும்.

“ஒரோரவதாரங்களிற்செய்த ஆனைத்தொழில்களெல்லாம் ஒரோ பாகவதாபசாரம் பண்ணின பலம் அநுபவிப்பிக்கைக்காக” என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வார். நல்லடிக் காலத்தில் நம்மாசார்யர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் தங்களோபாதி ப்ரக்ருகிமான்களாக நினைத்திருக்கும் புல்லிமையின்றிக்கேயாயிற்று இருப்பது. ‘திருவுடைமன்னர்’, ‘செழுமாமணிகள்’, ‘நிலத்தேவர்’, ‘தெள்ளியார்’, ‘பெரு மக்கள்’, ‘பெருந்தவத்தர்’, ‘உருவுடையாரினையார்’, ‘ஒத்து வல்லார்’, ‘தக்கார் மிக்கார்’, ‘வேதம் வல்லார்’, ‘வேதவிமலர்’, ‘சிறுமாமணிசர்’, ‘எம்பிரான்றன சின்னங்கள்’ என்று நம் குலநாதரான ஆழ்வார்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இப்படித் திருநாமம் சாற்றுகையாலே, சேவலம் தன்னோடொக்க ஒரு மனுஷ்யரென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நினைத்திருக்கை பாகவதாபசாரம். பகவதபசாரம் பண்ணுகையாவது: எம்பெருமானுடைய நற்சீவனான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திறத்துப் பண்ணுமபசாரம். பாகவதாபசாரம் பண்ணுகையாவது: ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய உயிர்நிலையான எம்பெருமான் திறத்துப் பண்ணுமபசாரம். பாகவதஸம்ச்லேஷம் பகவத்ஸம்ச்லேஷத்தையும் பிறப்பிக்கும். பகவத்ஸம்ச்லேஷம் பாகவதஸம்ச்லேஷம் பர்யந்தமாயல்லது இராது. அபாகவதஸம்ச்லேஷம் பாகவதவிச்லேஷத்தையும் பிறப்பித்து, பகவத்விச்லேஷத்தையும் பிறப்பித்து, இவனையும் முடித்து விடும். பாகவதஸம்ச்லேஷம் பகவத்ஸம்ச்லேஷத்தையும் பிறப்பித்து, அபாகவத விச்லேஷத்தையும் பிறப்பித்து இவனையும் எடுத்துக் கரைமரம் சேர்த்துவிடும்.

இவ்வெல்லையக்கு ஆசார்யன் கண்வட்டத்திலே வர்த்திக்குமவனுக்கு வாராது. ஆசார்யன் கண்வட்டம் விட்டால், நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போயித்தனை. ஆசார்யனாவான், ஒட்டை ஓடத்தோடே ஒழுகலோடமாய், தன்னைக்கொண்டு முழுகுமவனன்று. தன்னைக் கரையேற்ற வல்லனாய், தன்னையடைந்தாரையும் கரையேற்றவல்லனான ஜ்ஞாநாதி

பரிபூர்ணனா யிருப்பானெருவன். ஆசார்யனுடைய ஜ்ஞானம் வேண்டா சிஷ்யனுக்கு; விக்ரஹமே அமையும். “கருடத்யானத்துக்கு விஷம் தீருமாப்போலே ஆசார்யனை த்யானித்திருக்கவே ஸம்ஸாரமாகிற விஷம் தீர்த்துக்கொள்ளலாம்” என்று அருளிச் செய்வர்கள். “குரோரவஜ்நயா ம்ருத்யு: மந்த்ராவஜ்ஞா தரித்ரதா, குருமந்த்ரபரித்யாகீ ரௌரவம் நரகம் வ்ரஜேத்” என்று முண்டு.

அத்ருஷ்டமே தஞ்சமென்றிருப்பார்கள் நித்யமுக்தர்கள். த்ருஷ்டமே தஞ்சமென்றிருப்பார்கள் நித்யஸம்ஸாரிகள். முமுகூஷுவுக்கு த்ருஷ்டாத்ருஷ்டங்கள் செல்லா நிற்கச்செய்தே அத்ருஷ்டத்தை மறையவருவதொரு த்ருஷ்டமுண்டானால், த்ருஷ்டத்தை விட்டு அத்ருஷ்டத்தைப் பற்றுமவன் முமுகூஷு. அத்ருஷ்டத்தை மறைய வருவதொரு த்ருஷ்டமுண்டானால் அத்ருஷ்டத்தை விட்டு த்ருஷ்டத்தைப் பற்றுமவன் நித்யஸம்ஸாரி இப்போது தன்னுடைய அஹமர்த்தமறியலாவதில்விண்ணுடர்த்தமும், ஒரு எல்லை வந்தாலல்லது காணவொண்ணாது. அல்லாதபோது இருந்ததே குடியாக வென்றிருக்கையும் வைஷ்ணவர்கள் தாங்களும் தங்கள்படியாலே வைஷ்ணவர்களென்றிருக்கவும் ஒருதட்டில்லை.

பரத்வாபஹாரிகள் சைவர். போகாபஹாரிகள் விஷயப்ரவணர். குணாபஹாரிகள் மாயாவாதிகள். தானும் எம்பெருமானும் அறிய வைஷ்ணவத்வமுண்டென்று அறியலாவது, த்யாஜ்யமான சிலவற்றில் வந்தால் தானும் எம்பெருமானும் அறிய நசையற்றிருக்கையும், உபாதேயம் யாதொன்று, அதிலும் வந்தால் தானும் எம்பெருமானும் அறிய நசையுண்டாயிருக்கையும். தேசாந்தரமும், தேஹாந்தரமும் உண்டென்று அறிந்து பயத்தோடே கூடவர்த்திக்க அடுக்கும்.

நம் முதலிகளுக்கு ஒரு மூர்த்திரியதியும், ஒரு மந்த்ரநியதியும் ஓர் ஆசார்ய நியதியும் உண்டு. அவையாவன:— பெருமானும், த்வயமும், த்வயத்தை முதலடியிலே அருளிச்செய்த மஹோபகாரகனான ஆசார்யனும்.

எம்பெருமான் முதலடியிலே “க்ஷியாமி” என்னும். புருஷகாரத்தை முன்னிடவே “ததாமி” என்னும். பின்பு “நயாமி” என்னும். அவன் ரக்ஷிக்கைக்குப் பரிகரம் ஆர்த்தியல்லதில்லை. இது குறைவற இருவர் ஸ்வரூபமும் குறைவறும். “படைப்பொடு கெடுப்புக்காப்பவன்” இத்தாதி. இத்தால் ருசிஜனகன் எம்பெருமான் என்னுமத்தையும் ஸ்வவ்யதிரித்த ஸகலபதார்த்தமும் அவனாலே ஜந்யமென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. “இடைப்புக்கோர்” என்கையாலே ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களுக்கும் “நான் நான்” என்கிற ப்ரஹ்மாதிகளன்றியே, மாதாபிதாக்களாக ப்ரமிக்கிறவர்களையும் சொல்லுகிறது.

ஆஹா ரத்வாரம உபாதேயம விஹா ரத்வாரம தயாஜயம. ஆகையாலே, லஜஜாபரஸஸா நிவருத்ததியைச் சொல்லுகிறது காலத்துக்கும், காமத்துக்கும், வேதத்திலே பூர்வபாகத்திற் சொல்லப்படாத நாமத்துக்கும் பரபன்னன குடிமகனல்லன ‘ஆதமவிசவாஸமும், அதயவஸாயமும் உடையாய், கருதஜ்ஞராயிருப்பாக்கலலது பகவதவிஷயம சொல்லலாகாது’ என்று பலகாலும் அருளிச்செய்வா ஆசாய விசவாஸமும், அதயவஸாயமும், தேவதாநதரபஜனஸம்பந்தமறுகையும், நிலைநின்ற பாகவதாபசாரம பரிஹரித்துப்போரவும் வேணும் ஆசாயனுக்கு இவனுபசரிக்ருமதானு:— அவன் தந்த வஸ்துவை நாமசந்தியிலே வையாத்தொழிகை. பகவதபரஸாதம பாகவதருசியைப் பிறப்பிக்கும் பாகவதருசி ஆசாயாங்கிகாரத்தைப் பிறப்பிக்கும் ஆசாயாங்கிகாரம் பகவதஸ்வீகாரத்தைப் பிறப்பிக்கும் பகவதபராபதி த்தகைகங்கா யத்தைப் பிறப்பிக்கும் த்தகைகங்காயம் விரோதி நிவருத்ததியை அபேக்ஷித்திருக்கும். ஸ்சசிஷ்யன் ஸ்தாசாயன் பககல பண்ணும் விசத்தசரவணம் ‘ஸ்தாபசயநதி’க்கே அநவயிக்ரும. இவ்வாததம் ஸ்தாசாயன் ஸந்திதியுணடாகத் தோற்றும்.

மாணிக்கமாலே முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த

ஸகலப்ரமாணதாத்தபர்யம்.

சீரிய:பதியாய், விஷ்ணுவாஸுதேவநாசாயணாதிசப்தவாச்சயமான ப்ரஹ்ம மொன்றுமே முமுக்ஷுவுக்கு ஜ்ஞாதவ்யமென்று ஸகலப்ரமாணதாத்தபர்யம். அந்த ப்ரஹ்மந்தான் விசேஷணமென்றும் விசேஷ்யமென்றும் த்விவிதமாயிருக்கும். விசேஷணமாகிறது:— விசேஷ்யத்தோடே பிரிந்திராத தர்மம். விசேஷ்யமாகிறது:— ஸ்வவிசேஷணத்தோடே பிரிந்திராத தர்மம். விசேஷணமும், போகோபகரணமென்றும், லீலோபகரணமென்றும் த்விவிதமாயிருக்கும். போகமாகிறது, இஷ்ட பலாநுபவம். லீலையாகிறது, காலாந்தரத்திலே ஒரு பலமன்றிக்கே தாத்காலிகரஸஹேதுவான வ்யாபாரம். போகோபகரணமும், சேதநமென்றும், அசேதநமென்றும் த்விவிதம். சேதநமாகிறது, ஜ்ஞாநாச்சயவஸ்து. அசேதநமாகிறது, ஜ்ஞாநஞன்யவஸ்து. அதில் சேதந ஜாதி, நித்யவர்க்கமென்றும், முக்தவர்க்கமென்றும் த்விவிதம். நித்யவர்க்கமாகிறது:— ஒருநாளும் ஸம்ஸாரத்தை ஸ்பர்சியாதே பகவந் நித்யகைங்கர்யநிரதாஸராயிருந்துள்ள அநந்தவைநதேயவிஷ்வக்ஸேநாதி ஸுலரிஸங்கம். முக்தவர்க்கமாகிறது:— பகவத்க்ருபையாலே அனாதியான அசித்ஸம்பந்தத்தில் நின்று விடப்பட்டு, நித்யவர்க்கத்தோடே கலந்து, அதுமுதலாக யாவதாத்மபாவி பகவத்கைங்கர்யபராயிருக்குமவர்கள். அசேதநமாகிறது, சுத்தஸத்வாத்மகமாய், தன்னோடே ஸம்பந்தித்த சேதநர்க்கு ஸ்வரூபப்ரகாசகமாய், நித்யமாய், ஸ்வயம்ப்ரகாசமாய், கர்மநிரபேக்ஷமான பகவதிச்சையாலே திவ்ய விக்ரஹங்களாய், திவ்யாபரணங்களாய், திவ்யாயுதங்களாய், சத்ரசாமராதிபரிச்சிந்நங்களாய், திவ்யநகரங்களாய், திவ்யஜநபதங்களாய், அபரிச்சிந்நமாய், நித்யர்க்கும்; முக்தர்க்கும், பகவானுக்கும் கைங்கர்யபோகபரிகரமாயிருக்கும். இனி, லீலோபகரணமும், சேதநமென்றும், அசேதநமென்றும் த்விவிதமாயிருக்கும்; அதிலே சேதந ஜாதியும், ஸம்ஸாரிகளென்றும், முமுக்ஷுக்களென்றும் த்விவிதம். ஸம்ஸாரிகளாகிறார்:— அநாதியான அசித்ஸம்பந்தத்தாலே திரோஹிதங்களான ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை உடையராய், அத்தியாக அந்யதாஜ்ஞாநவிபரீதஜ்ஞாநங்களையுடையராய், தத்கார்யங்களான ராகத்வேஷாதி ஜந்யங்களான புண்யபரபரூப நாநாவிதகர்மங்களையுடையராய், அதுமூலமாக தேவதீர்யங் மதுஷ்யஸ்தாவரூபமான சதுர்விதநாநாசரீரங்களிலே நிரந்தரமாக ப்ரவேசிப்பாநின்றனுகொண்டு, அந்த சரீரங்களிலும், சரீராநுபந்திகளிலுமுண்டான அஹங்காரமமகாரங்களாலே வருகிற துக்கங்களிலே ஸுகபுத்தி பண்ணாநின்றனுகொண்டு, சப்தாதிவிஷயப்ரவணராய், தாபத்யதஹ்மாநராய், நிரந்தரதுக்கஸாகர நிமக்நராயிருக்குமவர்கள். முமுக்ஷுக்களும், ஆத்மப்ராப்திகாமரென்றும், பகவத்ப்ராப்திகாமரென்றும் த்விவிதராயிருப்பார்கள். ஆத்மப்ராப்திகாமராகிறார்:— ராஜபதமளவாகவுடைத்தான ஐஹிகைச்வர்யமும், ப்ரஹ்மபதமளவாகவுடைத்தான ஆமுஷ்மிகைச்வர்யமும் அஸ்திர

மாய் துக்கமிச்சாமாகையாலே, விவேகித்து, ஆதமா பாகருதே:பானாய், நிதயனாய், ஜஞாநாநந்தஸ்வரூபனாயிருக்கையாலே, ஆதமபோகமே புருஷாததமென்று ததப்ராப்திக்கு யதநம் பண்ணுமவர்கள். இவர்கள் தத்திகமான பகவத்ப்ராப்திஸுகததை விமாசியாதவாகள பகவத்ப்ராப்திகாமராகிரா:— பாகருதே:பானாய், நித்யனாய், நிர்மலனாய், ஜஞாநாநந்தமயனுமாய், அபரிச்சிநநஜ்ஞான குணகனுமாய், பகவதநநபாஹசேஷமாகையாலே அநந்யபோகயமான ஆதமாவுக்கு, ஸ்வாநுபவம், அணுவாய், ஸ்வதந்தரமாகையாலே ஸ்வரூபவிருததமென்று விஷம்போலே அநாதரிதது, நிதயமாய், நிர்மலமாய், அபரிச்சிநநஜ்ஞாநாநந்தமயமான ஸ்வரூபததையுடையனாய், ஸாவசேஷியாய், ஸாவசரண்யனாய், ஸாவபராப்யனான ச்ரிய:பதியினுடைய திருவடிகளிலே நிதயகைங்கர்பததைப் பரமபுருஷாததமாக நிசசயிதது, ஒரு தேசவிசேஷத்திலும், தேஹவிசேஷத்திலுமன்றியே ஸித்திபதமாகையாலே, தத்ப்ராப்திக்கு விரோதியான தேசஸம்பந்தமும், தேஹஸம்பந்தமும் விடவேனுமென்று ஆசைப்படுமவர்கள். இவர்களும், உபாஸகநிஷ்டரென்றும், நயாஸநிஷ்டரென்றும் தவிவிதம். உபாஸகநிஷ்டராகிரா:— பலஸங்கபரிதயாகபூவகமாக யஜ்ஞதாநாதிகாமங்களை அனுஷ்டிக்க விபரிதஜ்ஞாநஹேதுவான ரஜஸ்தமஸ்ஸுககள நனறாக நிசிதது, யதாஜ்ஞாநஹேதுவான ஸதவம்பரகாசிதது, அதனாலே, பகவதஜ்ஞாநமுண்டாய், அது ஸாக்ஷாதகாரஸமானமாய், அநவரதபாவனையுண்டாய், பத்திருபாபநநமாய், ஸமசலேஷவிசலேஷங்களிலே ஸுகதுக்கனாகப் பண்ணுவதாய், சாஸ்தரத்திலே மோக்ஷஸாதநதயா விஹிதையான பகதியை உபாயமாக அவலம்பிததவாகள. நயாஸ நிஷ்டராகிரா:— உபாஸநமும் அநேகஜநமஸாதயமாகையாலே துஷ்கரமென்றும், தேச காலாதிகாரிபரப்ருதபநேக நியமாபேக்ஷமாகையாலே ஸாபாயமென்றும், பராரபதகாமாவஸாந பலமாகையாலே ஸவிளம்பமென்றும், அசேதநமாகையாலே அஸமாததமென்றும், ஸ்வயதநஸாதயமாகையாலே ஸ்வரூபவிருததமென்றும், பின்னையுஞ் சொல்லப்படுகிற உபாயாபாஸங்க ளெல்லாவற்றையும் ஸாங்கமாகவும் ஸவாஸநமாகவும் விட்டு, அநத உபாயங்களபோலனறிக் கே நிவருத்திஸாதபமாகையாலும், ஸகருததுஷ்டேயமாகையாலும், ஸுகரமுமாயும், ஒரு நியமமும் வேண்டியிராமையாலே நிரபாயமாயும், தேஹாவஸாநபலிதமாகையாலே சீகர பலபரதமாயும், பரமசேதநமாகையாலே பலபரதநததில் ஸ்வயம் ஸமாததமாயும், நிருபாதிசாமாகையாலே ஸ்வரூபாநுரூபமான ச்ரிய:பதியினுடைய திருவடிகளையே விலக்ஷணோபாயமாக நிசசயிதது, அதிலே நயஸ்தபராயிருக்கும்வாகள. இந்த நயாஸநிஷ்டரும், ஸ்வயம் நயஸ்தபரரென்றும் பரநயஸ்தபரரென்றும் தவிவிதம். ஸ்வயம் நயஸ்தபரராகிரா:— ஸதாசாரயகருபையாலே லபதஜ்ஞாநராய், ஸ்வதேஹததை அநுஸந்திதது, ஹிதபரான ஸாவேசவரன ஸூரீபாதததைத் தாங்களை ஆசரயிக்கவஞ்சி, ஸாவேசவரனுக்குப் பதநியாய், வல்லபையாய், ஸாவாதமாககளுக்கும் ஸ்வாமிநியாய், மாதாவாய். அவனோடே நிதயஸமயுகதையான பிராட்டி பரஸாதததாலே பயங்கெட்டு, வாதஸலயார்திஸமஸ்தகலயாணகுணகணவிசிஷ்டனான ச்ரிய பதியினுடைய திருவடிகளைத் தம்

முடைய அரிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும், இஷ்டப்ராப்திக்கும் உபாயமாக ஆசார்யர்களுமவர்கள். பார்யஸ்தபராகிரூர்:— தங்களுக்காக ஆசார்யனாலே அநுஷ்டிக்கப்பட்ட ஏதாந்ரு சந்யாஸத்தையுடையவர்கள். இவரும் ஸநிபந்தநபார்யஸ்தபரரென்றும், நிர்நிபந்தந பார்யஸ்தபரரென்றும் த்விவிதமாயிருப்பார்கள். ஸநிபந்தநபார்யஸ்தபராகிரூர்:— தன்னுடைய அனுவர்த்தனாதிகளாலே மந்தர்ப்ரதனான ஆசார்யனாலே அநுஷ்டிக்கப் பட்ட பார்யாஸத்தை உடையவர்கள். நிர்நிபந்தநபார்யஸ்தபராகிரூர்:— தனக்கு ப்ராப்தமான புருஷார்த்தத்தினுடைய உக்தவைலக்ஷணயத்தை அனுஸந்தித்து, அது இவர்களுக்கு இல்லாதமாத்ரமன்றிக்கே, இவர்கள்படுகிற தூர்க்கதியைக்காணப்பொறுத கேவலக்ருபையாலே ப்ரீதனான ஆசார்யனாலே அநுஷ்டிக்கப்பட்ட பார்யாஸத்தை உடையவர்கள். இவர்களில், ஸம்ஸாரிகள், ஈச்வரனுடைய சிகைக்கு விஷயமானவர்கள். கேவலர், உபேகைக்கு விஷயமானவர்கள். உபாஸகர், அநுக்ரஹத்துக்கு விஷயமானவர்கள். ப்ரபன்னர், க்ருபைக்கு விஷயமானவர்கள். ப்ரபன்னரெல்லாருக்கும் தேஹாவஸாநத்திலே பலமேயொக்கும். உத்தரோத்தராதிகாரிகள் பாக்யாதிகாரிகள். இவர்கள் ஆர்த்தாதிகாரிகளென்றும், த்ருப்தாதிகாரிகளென்றும். த்விவிதம்: ஆர்த்தாதிகாரிகளாகிரூர்:— பகவத்ப்ராப்திக்கு விரோதியான வர்த்தமான சரீரத்தில் ஸ்திதியும், அக்நிஜ்வாலா பஞ்ஜரத்திலிருப்புப்போலே அத்யந்ததுஸ்ஸஹமாய்த் தோற்றித் தந்நிவ்ருத்திக்கு த்வரிக்குமவர்கள். த்ருப்தாகிரூர்:— பகவத்ப்ராப்திக்கு விரோதியான தேஹாந்தாஸம்பந்தமும், வர்க்கநாகாதிப்ரவேசத்தில் விரக்தியும், பீதியுமுண்டாய், தந்நிவ்ருத்திக்கு பகவானே ஆசார்யித்து, வர்த்தமான சரீர வியோகத்துக்கு த்வரியாத வர்கள். இவரும், ஸ்வதேஹஸம்பந்த த்ருப்தரென்றும், ஸ்வதேஹிஸம்பந்தத்ருப்த ரென்றும் த்விவிதராயிருப்பார்கள். ஸ்வதேஹஸம்பந்தத்ருப்தாகிரூர்:— சரீராவஸாநத்தில் போகமெத்தனையேனும் விலக்ஷணமானாலும், ருசிவாஸனைகளாலே இத்தைவிட த்வரியாதவர்கள். ஸ்வதேஹிஸம்பந்தத்ருப்தாகிரூர்:— தனக்கும் அவனுக்கும் உண்டான நிருபாதிசரீரசரீரிஸம்பந்தத்தை அநுஸந்தித்து, அவனுடைய கார்ய மென்று த்வரியாதே ஐஹிகபோகதாஸ்யத்தில் மண்டியிருக்குமவர்கள். ஆர்த்தாகிரூர்:— பகவத்ப்ராப்திக்கு விரோதியான வர்த்தமானசரீரத்தில் ஸ்திதியும் அக்நிஜ்வாலாபஞ்ஜரத்திலிருப்புப்போல அத்யந்ததுஸ்ஸஹமாய்த்தோன்றி, தந்நிவ்ருத்திக்கு த்வரிக்குமவர்கள். இவரும், ப்ரதிகூலபோகார்த்தரென்றும், அநுகூல போகார்த்தரென்றும் த்விவிதம். ப்ரதிகூலபோகார்த்தாகிரூர்:— பக்த்யக்ஷஸித்தமான தாபத்ரயதுக்கம் அதிதுஸ்ஸஹமாய்த் தோன்றி, அதுக்கு ஹேதுவான தேகஸம்பந்தத்தையும், தேசஸம்பந்தத்தையும், தேசிகருடைய ஸஹவாஸத்தையும் பொறுதே சாஸ்த்ரத்ருஷ்டிகளாலும் ஆசார்யர்களுடைய வசநங்களாலும் அறியப்படுமதாய், அந்த துக்கந்தமின்றிக்கே, நிரதிசயமான பகவத்ப்ராப்திருபஸுகத்துக்கு த்வரைப்படுமவர்கள். அநுகூலபோகார்த்தாகிரூர்:— நிரந்தரமான த்வயாநுஸந்தானத்தாலே தனக்கு ப்ராப்யமான பரமபதத்தில் நித்ய வாஸத்தினுடைய வைலக்ஷணயம் விசதமாக ப்ரகாசிக்க, அதில்லாதக்ஷணகாலமும்

கல்பஸஹஸ்ரமாய்த் தோன்றும்படி ஆர்த்தராய், ஏததப்ராப்திகு த்வரிககின்றவாகள். இரத ப்ரபன்னவிஷயமான உபாயக்ருத்யம், அநிஷ்டநிவ்ருததியும், இஷ்டப்ராபதியு மென்று த்விவிதமாயிருக்கும். அநிஷ்டந்தான பூர்வாகமென்றும் உததராகமென்றும் த்விவிதமாயிருக்கும் அகமாகிறது, புண்யபரபருபமான காமம். ஸ்வாககாதி ஸாதநமாந புண்யமும் பாபமபோலே பேற்றுக்கு பரதிபந்தகமாகையாலே அகமெனப் பட்டது. இதிலே பூர்வாகமாகிறது:— ஆசரயணததுககு முனபு அநாதிகாலம் பண்ணப் பட்ட காமம். இதுவும் ஸஞ்சிதமென்றும், பராரபதமென்றும் த்விவிதமாயிருக்கும், ஸஞ்சிதமாகிறது — பலப்ரதாநததுககு உதயோகியாமலிருக்கிறது. பராரப்தமாகிறது, பலபரதாநததுககு உதயோகிக்கிறது. பராரபதமும், வாததமான சரீராரப்தமென்றும், சரீராரதராரபதமென்றும் த்விவிதம். உததராகமாகிறது, ஆசரயணததுக கநநதரம் தேஹாவஸாநபாயநதம் வாஸநாபலததாலே செய்யப்பட்ட காமம் இதுவும் ஜஞாநகருத மென்றும், அஜஞாநகருதமென்றும், த்விவிதமாயிருக்கும் இதுவும் ஸாநுதாபமென்றும், நிரநுதாபமென்றும் ஓரொன்றே த்விவிதமாயிருக்கும் இப்படிப்பட்ட பேதங்களை யுடைத்தான அநிஷ்டத்தை இவனிடத்தில் பரீதயதிசயததாலே உபாயபூதனான ஈசவரன் போகும்படியென்னில்:— வாததமானசரீராரபததையொழித்து, பூர்வாகத்தில் புண்யாம்சத்தை இவனை ஸ்நேஹிததவர்களை அநுபவிப்பிக்கும். பாபாம்சத்தை த்வேஷிததவர்களை அநுபவிப்பிக்கும் சரீராரப்தத்தை சரீரததோடே போக்கும். இவனுக்கு எப்போதும் அநுகூலபோகாரத்தியுண்டாம். அநத ஆரத்திருபமான மஹா துக்கத்தினாலும், ததஹேதுவான அநுபவாஹ்லாதருபமான மஹாஸுகத்தினாலும், சரீரானுபாவயதையெல்லாம் அப்போதே போக்கும் உத்தராகத்தில் அஜஞாநகருதமும், அவனுடைய வாதஸல்யத்தினாலே திருவுள்ளதக்கு விஷபமனறிககே போம் ஸாநுதாப மாந ஜஞாநகருதமும், அவனுடைய க்ஷமைக்கு விஷயமாம்; அது பகவதவிஷபமானால் பகவதவிஷயமான அநுதாபத்திலே போம் பாகவதவிஷயமானால் பாகவதவிஷபத்தில் அநுதாபத்திலே போம். நிரநுதாபஜஞாநகருதமும், சரீரானுபாவ்யமபோலே அநுபவித் துப் போக்குவன. ஸாமாந்யநிஷிததாநுஷ்டாநமும், பகவநநிகரஹ்நேதுவாகையாலும் சிஷ்டஜநகாஹிதமாகையாலும் கருரம். பகவத விஷயமான அநுதாபகருநயமும் கருரத் தம். பாகவதவிஷயமான அநுதாபகருநயமும் கருரதம் ஆகையாலே பரபன்னன் பாகவதபாகவதபரஸாதததுககொழிய க்ஷமைக்கு விஷயமாகை அநுபுபமல்லா மையாலே ஸாவதாநததோடே நடக்கவேணும். ஆகையாலே, ஜஞாநகருதமான ஸாநு தாபமும் உதிககைக்கு அவகாசமில்லாமையாலே அநுதாபகருநயமும் தூரதோ நிரஸதம். ஆனாலும் ஈகருசகடிநபாகருகிசஞுண்டாகுவரோ என்று சாஸ்தரம் சொல்லிறறியிறது. இப்படி ஸாவமான காமங்களும் நிவாதயங்களாகையாலே ததகாராயமான தேஹஸமபநத மிலலை தேஹஸமபநதமில்லாமையாலே ததகாராயமான அவிதயையிலலை இம்முன்று மில்லாமையாலே ததததவாஸநாருசிகளில்லை ஆகையாலே, ப்ரபன்னனுக்கு சரீராவஸாநத் திலே தேசகாராசிகாரி நியமங்களும, உததகாரியைஞ்ஞமுபாயமன்று. ஆனாலும்

உத்தராக்ரியைகளும் ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலும் பகவத்ப்ரீதி ஜநகங்களாகையாலும் செய்யப் படுமத்தனை. இனி, இஷ்டப்ராப்தியும், ஐஹிகமென்றும், ஆமுஷ்மிகமென்றும் த்விவிதம். ஐஹிகம் பகவத் கைங்கர்யமென்றும் பாகவதகைங்கர்யமென்றும் த்விவிதம். கைங்கர்யமாகிறது:- இஷ்டம் செய்கை. அதுதான் ஸாமான்யவிஹிதாதுஷ்டாநமும், பகவத்ஸந்தோஷஹேதுவாகையாலே, கைங்கர்யமென்னக் கடவதிறே. பகவானுக்கு இஷ்டம், ஸாஸ்த்ராமுதத்தாலே அறியவேணும். பாகவதர்களுக்கிஷ்டம் அவர்கள் நினைவிலே அறியவேணும். ஆக கைங்கர்யமும் மாநஸமென்றும் காயிகமென்றும் த்விவிதம். மாநஸமாகிறது:- அந்யப்ரமாகாமல் தத்ப்ரமாக்குகை. அதுவும், செய்த உபகாரத்தை ஸ்மரிக் கையும், செய்யக்கடவ உபகாரத்தை அபேக்ஷிக்கையுமென்று த்விவிதம். இதில் ஈச் வரன் செய்த உபகாரமாகிறது:- ஸதாசார்யனை ஆசார்யிப்பிக்கையும், ததர்த்தமான அதி காரி ஸம்பத்தும். செய்யத்தக்க உபகாரமாகிறது:- ப்ரமபதத்தில் நித்யகைங்கர்யப்ராப்தியும், ததர்த்தமான அதிகாரிஸம்பத்தும். ஆமுஷ்மிகமான கைங்கர்யமும் இதுவே. அந்த கைங்கர்யமும், வாசிகமென்றும், காயிகமென்றும் த்விவிதம். வாசிகமாகிறது:- ஸ்துதி, நாமஸங்கீர்த்தநாதிகள். காயிகமாகிறது:- ஸம்மார்ஜநமாலா பந்தநாதிகள். பாகவத கைங்கர்யமும், ஆசார்யகைங்கர்யமென்றும் தத்துல்யரான பாகவதகைங்கர்ய மென்றும் த்விவிதம். ஆசார்யரும், மந்த்ர்ப்ரதரென்றும், மந்த்ரார்த்தப்ரதரென்றும் த்விவிதம். இவர்கள் பக்கல் செய்யும் ப்ரதிபத்தி ஸமமாயிருக்கும். பகவானுடைய திருவடிகளிரண்டிலும் வைஷம்பமுண்டாவிதே ஆசார்யவிஷயத்தில் வைஷம்ப முண்டாவது? இப்படிப்பட்ட ஆசார்யர்கள் செய்த உபகாரமாகிறது:- அநாதிகாலம் விமுகனான சேதனை பகவத்விஷயத்தில் அபிமுகனாகச் செய்கையும், மந்த்ரார்த்த முகத்தாலே அஜ்ஞாநத்தை நிரஸித்து, ஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்கி, ததந்ரூபமான வ்ருத்தியிலே நியமித்து, ததீயாந்தர்ப்பாவத்தை உண்டாக்குகையும், கைங்கர்யங் கொள்ளுகையும். இனி பாகவதர் செய்த உபகாரமாவது:- குணலேசமின்றிக்கே தோஷங்களினாலே பூர்ணனான தன்னை, ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தையே பார்த்து ஸ்வரூபா னுரூபமான போகத்திலே கூட்டிக்கொண்டு கைங்கர்யத்துக்கு விஷயமாக்குகை. இனி லீலோபகாணமான அசேதநமும், ப்ரக்ருதியென்றும் காலமென்றும் த்விவிதம். ப்ரக்ருதியாகிறது:- ஸத்வரஜஸ்தமோகுணம்மகமாய், நித்யமாய், தன்னோடே ஸம்பந்தித்த சேதநருக்கு தத்தத்கர்மாதுகுணமான தேஹேந்த்ரியாதிரூபமாய், அநேகவிகாரங்களை யுடைத்தானதாய், சப்தாதிவிஷயப்ராவண்யத்தையும், பகவத்விஷய வைமுக்யத்தையும் பிறப்பிக்குமதாயிருக்கும் அசித்விசேஷம். காலமாகிறது:- நித்யமாய், நிமேஷகாஷ்டா திரூபமான பஹுவிசேஷங்களை உடைத்தாய், சேதநருடைய கர்மத்துக்கும் ததந்ரூபமான போகத்துக்கும் ஹேதுவாயிருக்கும். இனி லீலாபரிகாமும் போக பரிகாமு மான சேதநாசேதநவர்க்கம், ஸ்வவிசேஷ்யமான ப்ரஹ்மத்துக்கு வ்யாப்யமாய், தார்ய மாய், நிபாய்யமாய், சரீரமாய், சேஷமாயிருக்கும். இனி விசேஷ்யமும், அகிலஹேய ப்ரத்யநீகமாய், கல்யாணைகதாநமாய், ஸதைகாஸமாய், விபுவாய், நித்யமாய்,

ஜ்ஞாநாநந்தங்களை ஸ்வரூபமாகவுடையதுமாய், ஜ்ஞாநசக்த்யாத்யநந்தகுணகணபூஷிதமாய் ஸ்வவிசேஷணமான ஸகலசேதநாசேதநங்களுக்கும் வ்யாபகமாய், தாரகமாய், நியாமகமாய், சரீரியாய், சேஷியாய், விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தமாய், லக்ஷ்மீபூமிநீளாஸமேதமாய், நித்யமுக்தாநுபாவ்யமாய், ஸகலஜகத்ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாரகர்த்தாவாய், ஸர்வலோகசரண்யமாய், ஸகல பலப்ரதமாய், ப்ரஹ்மருத்ராதிதேவதைகளுக்கும், ஸனகஸனந்தநாதிபோகிகளுக்கும் அவாஹ்மநஸகோசரமாய், ச்ருத்யேகஸமதிகம்யமாய், ஸமாச்சரிதைகஸூலபமாய், ததுஜ்ஜீவநைக ப்ரயோஜநமாய், பரஸ்யூஹவிபவாந்தர்யாம் யர்ச்சாவதாரரூபங்களை உடைத்தாயிருக்கும். இப்படிப்பட்ட ஸமஸ்தவிசேஷணவிசிஷ்டமான ப்ரஹ்மமொன்றையுமறிந்த அதிகாரி வேறொன்றையுமறியவேண்டாத க்ருதக்ருத்யன். இந்த அதிகாரியே ஜ்ஞாநாதிகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும் நித்யமுக்தர்களுக்கும், ஆசார்யனுக்கும், பிராட்டிக்கும், ச்ரிய:பதிக்கும் அத்யந்தப்ரியதமன்.

ஸகல்ப்ரமாணதாத்தப்ரியம் முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த ரஹஸ்யத்ரய தீபிகை

“ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துச்ச ப்ரத்யகாத்மந:; ப்ராப்த்யுபாயம் பலம் ப்ராப்தேஸ் ததா ப்ராப்திவிரோதி ச, வதந்தி ஸகலா வேதாஸ் ஸேதிஹாஸ புராணகா:; முநயச்ச மஹாத்மானோ வேதவேதாந்தவேதிந:” என்கிறபடியே ஸகல வேதாந்தப்ரதிபாத்யமான அர்த்த பஞ்சகத்தைத் திருமந்தரத்தில் விவரிக்கிறபடி. எங்ஙனெயென்னில்: ப்ரணவத்தில் அர்த்த பஞ்சகத்தை விவரிக்கிறபடி எங்ஙனெயென்னில்: மகாரத்தாலே ஸ்வஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. அகாரத்தாலே பரஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. உகாரத்தாலே விரோத்யுபாயங்களைச் சொல்லிற்று. அகாரத்தில் சதுர்த்தியாலே புருஷார்த்தஸ்வரூபம் சொல்லிற்று.

அகாரத்தில் அர்த்தபஞ்சகத்தை விவரிக்கிறபடி எங்ஙனெயென்னில்: அகாரத்தால் பரஸ்வரூபமும், அதில் சதுர்த்தியாலே ஸ்வஸ்வரூபபுஷார்த்தஸ்வரூபங்களையும், அதில் ‘அவ-ரக்ஷணே’ என்கிற தானுவினாலே விரோத்யுபாயங்களையும் சொல்லிற்று. ப்ரணவத்தில் லுப்தசதுர்த்தியாலே சேஷத்வத்தைச்சொல்லி, அகாரத்தாலே சேஷத்வப்ரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லி, மகாரத்தாலே சேஷத்வார்ச்சயஞ்சொல்லி, அவதாரணத்தாலே சேஷத்வத்தினுடைய அநந்யார்ஹதையைச்சொல்லி, ஸ்வஸ்வரூபம் சொல்லிற்று.

அகாரத்தாலே ரக்ஷகனைச் சொல்லி மகாரத்தாலே ரக்ஷயவஸ்துவைச்சொல்லி சதூர்த் தியாலே ரக்ஷயரக்ஷகபாவத்துக்கு வேண்டும் உறவு சொல்லி, அவதாரணத்தாலே ரக்ஷயரக்ஷகங்களினுடைய லக்ஷயலக்ஷணம் சொல்லுகையாலே உபாயம் சொல்லிற்று. ப்ரணவத்தாலே ஆத்மஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. ‘நாராயண’ பதத்தாலே ப்ரமாத்ம ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. சதூர்த்தியாலே புருஷார்த்த ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று, நமஸ்ஸில் (ம:) என்கிற இத்தாலே விரோதிஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. (ந:ம:) என்கிற இத்தாலே உபாயஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. ஆகையாலே; ஸகலவேதார்த்த ப்ரதிபாத்யமான அர்த்த பஞ்சகம் சொல்லிற்றாயிற்று.

“இவ்வாத்மாவுக்கு எம்பெருமான் கட்டின ஸ-உத்ரம் திருமந்தரம்” என்று பிள்ளை திருநறையூரையார் அருளிச்செய்வர். ஸம்ஸாரவர்த்தகமான தாலிக்கயிறு பதினாறுழையாய், இரண்டு சரடாயிருக்கும். கைங்கர்யவர்த்தகமான மங்களஸ-உத்ரம் எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருக்கும். ஸ்வரூபத்தினுணர்த்தியைப்பற்றியிருப்பதொரு சரடும்; ஸ்வரக்ஷணத்தில் அசக்தியைப்பற்றியிருப்பதொரு சரடும்; ஸ்வரூபத்தினு ணர்த்தியாலும், ஸ்வரக்ஷணத்தில் அசக்தியாலும், பவித்த அர்த்தம் ஈச்வரனைப் பேணுகை; இதை வெளியிட்டிருப்பதொரு சரடொயிருக்கும். சேஷத்வஜ்ஞானமில்லா தார்க்கு ப்ரணவத்தில் அந்வயமில்லை, தேஹாத்மாபிமானிகளுக்கு நமஸஸில் அந்வய மில்லை. கைங்கர்யருசியில்லாதார்க்கு நாராயணபதத்தில் அந்வயமில்லை. சேஷத்வஜ்ஞான மிருக்கும்படியை இளையபெருமாள் ஆசரித்துக்காட்டினார்; ஈச்வரசேஷபூதன் அந்ய சேஷத்வநிவர்த்தகனென்றும், விலக்ஷணநிரூபகனென்றும், அஹங்காரநிவர்த்தகனென் றும், ததீயபரதந்த்ரனென்றும், தத்ஸம்பந்தயுக்தனென்றும், கிங்கரத்வபாவனென்றும் தன்னை அநுஸந்திப்பான்.

ப்ரமாணப்ரமேயப்ர மாதாக்களைச்சேர அநுஸந்திக்கும்படி:— ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம் அநந்யார்ஹசேஷத்வம்; ஏதத்ப்ரகாசம் ப்ரணவம்; அநந்யார்ஹசேஷத்வப்ரதிஸம்பந்தி பெருமாள் பொருந்தவிட்ட திருவடிகள். ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம் அநந்யசரணத்வம்; ஏதத்ப்ரகாசகம் நமஸ்ஸு; அநந்யசரணத்வப்ரதிஸம்பந்தி, பெருமானமைத்த திருக்கை. ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம், அநந்யபோக்யத்வம்; ஏதத்ப்ரகாசகம் நாராயணபதம்; அநந்ய போக்யத்வப்ரதிஸம்பந்தி பெருமாள் திருமுறுவல். இதுக்குக் கருத்து:— தானறிகை, சேதனமறிகை. ஸாராந்தரமறிகை. அதாவது:— பேறறிகை, வ்யாபாரமறிகை, விஷ யாந்தரமறிகை. ஸ்வாதந்தர்யம் மேலிட்டால் ப்ரணவத்தில் ப்ரதமாக்ஷரத்தின் அர்த் தத்தை அநுஸந்திப்பான். இதர பக்கல் சேஷத்வப்ரதிபத்தி நடையாடிற்றாகில், உகா ரார்த்தத்தை அநுஸந்திப்பான். ‘தேஹோஹம்’ என்றிருந்தானாகில், மகாரார்த்தத்தை அநுஸந்திப்பான், ஸ்வரக்ஷணவிஷயத்தில் கரைந்தானாகில், நமச்சப்தார்த்தத்தை அநு ஸந்திப்பான். ஈச்வரவிபூதிகளோடே கலங்கா நின்றானாகில், நாராசப்தார்த்தத்தை அநுஸந்திப்பான் ஆபாஸபந்துக்கள் பக்கல் பந்துத்துவம் நடையாடிற்றாகில், அநரசப்தார் த்தத்தை அநுஸந்திப்பான். சப்தாதிவிஷயங்களிலே போக்யதாபுத்தி நடையாடிற்றாகில், ‘ஆய’ சப்தார்த்தத்தை அநுஸந்திப்பான்.

ப்ரமாணம் பதத்ரயாத்மகமாயிருக்கும். ப்ரமேயம் பர்வத்ரயாத்மகமாயிருக்கும் அதிகாரி ஆகாரத்ரயாத்மகமாயிருக்கும். ப்ரமாணம் பதத்ரயாத்மகமாகையாவது:— ப்ரதமபதம், மத்யமபதம் த்ருதீயபதம். பர்வத்ரயாத்மகமாகையாவது:— பொருந்த விட்ட திருவடிகளும், அஞ்சலென்ற திருக்கையும், சிவந்த திருமுகமண்டலமும். அதிகாரி ஆகாரத்ரயாத்மகமாகையாவது:— அநந்யார்ஹசேஷபூதனும், அநந்யசரணனும், அநந்ய போக்யனாயிருக்கை. ப்ரதமபதம் அநந்யார்ஹசேஷத்வப்ரகாசகம். பொருந்த விட்ட திருவடிகள் அநந்யார்ஹத்வத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியாயிருக்கும். மத்யமபதம் அநந்யசரணத்வத்துக்கு ப்ரகாசகமாயிருக்கும். அஞ்சலென்ற திருக்கை அநந்ய சரணத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியாயிருக்கும். த்ருதீயபதம் அநந்யபோக்யத்வப்ரகாசமாயிருக்கும். சிவந்த திருமுகமண்டலம் அநந்யபோக்யத்வப்ரதிஸம்பந்தியாயிருக்கும். திருமந்த்ரத்தாலே திருவபிஷேகத்தை அநுஸந்திப்பான். சரமச்லோகத்தாலே திருமார்பில் நாச்சியாரோட்டைச் சேர்த்தியை அநுஸந்திப்பான். த்வயத்தாலே திருவடிகளை அநுஸந்திப்பான்.

அர்த்தபஞ்சகத்தையும் ரஹஸ்யத்ரயத்திலே சொல்லுகிறபடி எங்ஙனே யென்னில்; திருமந்த்ரத்தில் நாராயணபதத்தாலே ப்ரமாத்மஸ்வரூபம் சொல்லி, ப்ரணவத்தாலே ஆத்ம ஸ்வரூபம் சொல்லி, சதூர்த்தியாலே புருஷார்த்தஸ்வரூபம் சொல்லி, 'நம:' என்று உபாய ஸ்வரூபம் சொல்லி, நமச்சப்தத்திலே ஷஷ்ட்யந்தமான மகாரத்தாலே விரோதிஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. சரமச்லோகத்தில் 'மாம்' 'அஹம்' என்கிற பதங்களாலே ப்ரமாத்ம ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. 'வ்ரஜ' என்கிற மத்யமனாலும், 'த்வா' 'மா கச:' என்கிற பதங்களாலும் ஸ்வஸ்வரூபம் சொல்லிற்று 'ஸ்வயா பேய்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்கையாலே அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வமான புருஷார்த்த ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. 'ஸ்வயாப்பேய்ய:' என்று விரோதிஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. ஏகபதத்தாலே உபாயஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. த்வயத்தில் ஸ்விசேஷமான நாராயண பதத்தாலே ப்ரமாத்மஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. 'ப்ரபத்யே' என்கிற உத்தமனாலே ஆத்ம ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. சதூர்த்தி நமஸ்ஸுக்களாலே புருஷார்த்தஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. நமச்சப்தத்தில், மகாரத்தாலே விரோதிஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. 'சரணௌ' 'சரண' பதங்களாலே உபாயஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது திருமந்த்ரம். ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயத்தை விவரிக்கிறது சரமச்லோகம். இவ் விரண்டர்த்தத்திலும் ருசியுடையாருடைய அநுஸந்தான ப்ரகாரம் த்வயம். சாஸ்த்ர ருசிபரிக்ருஹீதம் திருமந்த்ரம். சரணயருசிபரிக்ருஹீதம் சரமச்லோகம். ஆசார்யருசி பரிக்ருஹீதம் த்வயம். ப்ராப்யப்ரதானம் திருமந்த்ரம். ப்ராபகப்ரதானம் சரமச்லோகம். புருஷகாரப்ரதானம் த்வயம். ஆசார்யாங்கீகாரம் உடையவனுக்கு ஆசார்யன் இரங்கி திருமந்த்ரத்தில் உபதேசித்த அவ்வர்த்தத்தைக் க்ரமச: அநுஸந்திக்கும்படி சொல்லுகிறது. ஈச்வரசேஷபூதன், அந்யசேஷத்வநிவர்த்தகன், விலக்ஷணநிருபகன், ததீய ப்ரதந்த்ரன், தத்ஸம்பந்தயுக்தன், கிங்கரஸ்வபாவனென்று தன்னை அநுஸந்திப்பது.

ஸவிபக்திகமான அகாரத்தை அநந்தராக்ஷரத்வயம் விவரிக்கிறது. அவ்வக்ஷரத்வபத்தையும் மந்த்ரசேஷபதத்வயம் விவரிக்கிறது. அப்பதத்வபத்தையும் த்வயத்தில் வாக்யத்வயம் விவரிக்கிறது. அவ்வாக்யத்வயத்தையும் சரமச்லோகத்தில் அர்த்தத்வயம் விவரிக்கிறது. அதில் அகாரத்தை அக்ஷரத்வயத்தில் ப்ரதமாக்ஷரம் விவரிக்கிறது. விபக்தியை அநந்தராக்ஷரம் விவரிக்கிறது. அதில் ப்ரதமாக்ஷரத்தை ப்ரதமபதம் விவரிக்கிறது. அநந்தராக்ஷரத்தை அநந்தரபதம் விவரிக்கிறது. அதில் ப்ரதமபதத்தை ப்ரதமவாக்யம் விவரிக்கிறது. அநந்தரபதத்தை அநந்தரவாக்யம் விவரிக்கிறது. இதில் பூர்வவாக்யத்தைப் பூர்வார்த்தம் விவரிக்கிறது. உத்தரவாக்யத்தை உத்தரார்த்தம் விவரிக்கிறது. அதில் சேஷத்வப்ரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிற அகாரத்துக்கு அநந்யார்ஹசேஷத்வவாசகமான உகாரம் விவரணமாகிறபடி எங்ஙனே? என்னில்: அகாரவாச்யனுடைய சேஷித்வம் ஆச்ரயாந்தரங்களிலும் கிடக்குமோ? அநந்யஸாதாரணமாயிருக்குமோ? என்று ஸந்திக்கமானால், அதனுடைய அநந்யஸாதாரணத்வப்ரகாசமாகையாலே, உகாரம் அகாரவிவரணமாகிறது. எங்ஙனெயென்னில்: உகாரத்தில் சொல்லுகிற சேதனனுடைய அநந்யார்ஹசேஷத்வம் ஸித்திப்பது அதற்குப் ப்ரதிஸம்பந்தியான சேஷித்வம் ஓரிடத்திலிளைப்பாறில்; அங்ஙனன்றியிலே, அநேகசேஷிகளாகில், அநந்யார்ஹசேஷத்வம் ஸித்தியாது. ஆகையாலே அகாரவாச்யனுடைய ஸமாப்யதிகதாரித்யத்தைச் சொல்லிற்றாயிற்று. சதுர்த்தியில் சொல்லுகிற சேஷத்வத்துக்கு ஆச்ரயவிஷயப்ரகாசகமாய்க்கொண்டு விவரணமாகிறது மகாரம். நிராச்ரயமாக தர்மத்துக்கு ஸ்திதியில்லையே. பகவத்வ்யதிரித்தரைத் தன்னோடு பிறரோடு வாசியற அந்யராகச்சொல்லி, அவர்களுக்கு அநர்ஹன் இச்சேதனன் என்கிறது உகாரம். இதில் கழிகிற தேவதாந்தராதிமாத்ரத்தாலே அந்யசப்தத்துக்குப் பூர்த்தியில்லாமையாலே அவ்வந்யசப்தத்தில் அந்விதனான தன்னையும் கழித்து, அநந்யார்ஹத்வத்தைப் பூரிக்கிற முகத்தாலே உகாரவிவரணமாகிறது நமச்சப்தம். 'அஹமபி ந மம' என்கிறபடியே ஸவரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத அத்யந்தபாரதந்த்ரயத்தைச் சொல்லுகிறது நமச்சப்தத்திலேயிறே; ஆகையாலே உகாரவிவரணமாகிறது நமச்சப்தம். சேஷத்வத்துக்கு ஆச்ரயவிசேஷப்ரகாசகமான மகாரவாச்யனுடைய சேஷத்வபூர்த்தி ப்ரகாசிப்பது 'அகிஞ்சித் கரஸ்யசேஷத்வாநுபபத்தி:' என்கிறபடியே கிஞ்சித்காரத்தாலேயாகையாலே, கிஞ்சித்காரப்ரகாசகமாய்க்கொண்டு மகாரவிவரணமாகிறது நாராயணபதம். அத்யந்தபாரதந்த்ரயப்ரயுக்தமாய் வருகிற உபாயவேஷத்தினுடைய ஸ்வரூபமென்ன, இதிலிழிகைக்கு ஏகாதமானதுறையென்ன, அவ்வுபாயமாகச் செய்யவேண்டும் அம்சமென்ன, இவற்றை ப்ரகாசிப்பிக்கையாலே நமச்சப்த விவரணமாகிறது, த்வயத்தில் பூர்வவாக்யம். கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தி ஒருமிதுநமென்னுமிடத்தையும், அதற்குக்களையான அம்சத்தையும் ஒழித்துத் தருகையாலே நாராயணசப்தத்துக்கு விவரணமாகிறது த்வயத்தில் உத்தரவாக்யம். அவ்வுபாயஸ்வீகாரம் ஸாதநாந்தரவிவ்ருத்திபூர்வகமாகையாலே, தத்ப்ரகாசகமாய்க்கொண்டு பூர்வவாக்யத்துக்கு விவரணமாகிறது பூர்வார்த்தம். உத்தரவாக்யத்தில்

சொன்ன ப்ராப்யஸித்தி விரோதி நிவ்ருத்திபூவகமாகக்கடவதென்று விவரிகிறது உததராததம்.

ஸாவாதிகாரமாயும், அதிகருதாதிகாரமாயும், ஆசாயருசிபரிசுநஹிதமாயு மிருந்துள்ள வாகயதவயததில் பூவவாகயம் பராபகமாயிருந்ததேயாகிலும், பததரயாத மகமாயும் அாதததரயாதமகமாயும் இருக்கும். இதில் “ஸ்ரீமந” என்கிற பதம் புருஷ காரம். “சரணம் பரபத்யே” என்கிறபதம் அதிகாரிகருதயம் நடுவே “நாராயணசர ணௌ” என்கிறபதம் உபாயம். உபாயம் புருஷகாரஸாபேக்ஷமாயும் அதிகாரி ஸாபேக்ஷமாயும் இருக்கும் பலததில் வந்தால் அநயநிரபேக்ஷமாயும் இருக்கும். உததரவாகயமும் பததரயாதமகமாயிருக்கும் அதில் “ஆய” என்கிறவிடம் கைநகர் யதகைச சொல்லுகிறது. இதுகளுக்கீழ் கைநகாயபரதிஸம்பந்தியைச சொல்லுகிறது. மேலில் பதம் கைநகாயததில் களையறுகையைச சொல்லுகிறது

நம்மாசாயாசுள திருமந்தரத்தையும் சரமசலோகத்தையும் தவயததிலே அதுஸந்திகும்படி:- இதுதான உபாயோபேயம் இரண்டையும் சொல்லுகையாலே தவயமென்கிறது. திருமந்தரத்ததில் உபேயபராதநயேந சொல்லுகிற அாததத்தையும், சரம சலோகத்ததில் உபாயபராதநயேந சொல்லுகிற அாததத்தையும், இதில் பூவவாக யததாலும், உததரவாகயததாலும் சொல்லுகிறது. எனினேனெயனனில் அகாரத்ததில் ஸ்வரூபாநுபந்திதவததால் சொல்லுகிற லக்ஷமீஸம்பந்தத்தையும், நாராயணபதத்திலே பிராட்டிக்கும் அநதாபபாவமுண்டாகையாலே வருகிற லக்ஷமீஸம்பந்தத்தையும், தவயததில் உததரவாகயததில் “ஸ்ரீமதே” என்கிற பதத்தாலே சொல்லுகிறது. அகாரத்ததிலே சொல்லுகிற ஸாவ ரக்ஷகத்தவதத்தையும், அதில் விவரணமான நமஸ்ஸில் சொல்லுகிற அதபந்தபாரதநதாயத்தையும், ததபரவருத்தியை பராததிககிற சதூ தயாததத்தையும், உததரவாகயததில் சதூததிபாலே சொல்லுகிறது திருமந்தரத்ததில் நமசசபதாராததமான அஹநகாரமகாரநிவ்ருத்தியைப பூவவாகயததில் நமஸ்ஸிலே சொல்லுகிறது ஆக, திருமந்தரம் தவயததில் உததரவாகயததிலே அநவயிததது இனி சரமசலோகம் உததரவாகயததிலே அநவயிகும்படி சொல்லுகிறது “மாம்” என்கிற பதத்ததில் ஸ்வரூபாநுபந்திதவததால் சொல்லுகிற லக்ஷமீஸம்பந்தத்தையும், தவயததில் பூவவாகயததில் “ஸ்ரீமந” பதத்தாலே சொல்லுகிறது. ‘மாம்’ என்கிற பதத்ததில் சொல்லுகிற ஸௌலபயத்தையும், ‘அஹம்’ என்கிற பதத்ததில் சொல்லுகிற, ஸ்வாமிதவத்தையும், இதில் “நாராயண” பதத்தாலே சொல்லுகிறது. “மாம்” என்கிற பதத்ததில் சொல்லுகிற ஸௌதூனியும், சிறுசதங்கையும், தாவகின உழவு கோலும், பிடித்த சிறுவாய்க்காபிறும், நாட்டின திருவடிகளுந் பாப நிறகிற விகரஹத்தைய தவயததில் “சரணௌ” என்கிற பதத்தாலே சொல்லுகிறது. ‘ஏக’ சபதத்ததால் சொல்லுகிற அவதாரணாதத்தையும், ‘சரண’ சபதாராதத்தையும், “ஸ்ர்வபாபேப்போ மோக்ஷயிஷ்யாமிமா சுச:-” என்கிற விரோதிநிவ்ருத்தியையும், தவயததில் சரணசபதத

தாலே சொல்லுகிறது. “வ்ரஜ” என்கிற இடத்தில் அர்த்தத்தையும், “ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்கிற அர்த்தத்தையும், “த்வா” என்கிறவிடத்தில் சொல்லுகிற அதிகாரியையும், “ப்ரபத்யே” என்கிறக்ரியாபதத்தாலே சொல்லுகிறது. தர்மத்யாகம் அங்கே உண்டோ? என்னில்: உபாய ஸ்வீகாரம், உபாயாந்தரநிவ்ருத்திபூர்வகமாக வல்லது நில்லாமைபாலே, ஸ்வீகாரம் சொன்னவிடத்திலே த்யாகம் சொல்லுகிறது. ஆக, சரமச்லோகம் த்வயத்தில் பூர்வவாக்யத்திலே அந்வபித்தது. திருமந்தரத்திலும், சரமச்லோகத்திலும் சொல்லுகிற அர்த்தம் த்வபத்திலே சேர அநுஸந்திக்கும்படி சொல்லிற்றுயிற்று. சரமச்லோகத்தாலே பூர்வகண்டத்தை விசதீகரிக்கிறது. திருமந்தரத்தாலே உத்தரகண்டத்தை விசதீகரிக்கிறது. “மாம்”, “அஹம்” என்கிற பதங்களில் லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தை, பூர்வகண்டத்தில் ‘ஸ்ரீமத்’ பதத்தாலே சொல்லுகிறது. “மாம்”, “அஹம்” என்கிற பதங்களில் ஸௌசீல்யஸர்வஜ்ஞஞ்வாதிகளை த்வபத்தில் பூர்வகண்டத்தில் ‘நாராயண’ பதத்தாலே சொல்லுகிறது. “மாம்” என்கிற பதத்தில் விக்ரஹத்தையும், “ஏகம்” என்கிற பதத்தில் அர்த்தத்: வந்த அவதாரணூர்த்தத்தையும் “சரணௌ” என்கிற பதத்தாலே சொல்லுகிறது. சரமச்லோகத்தில் ‘சரண’ சப்தத்தின் அர்த்தத்தையும், இங்குற்ற ‘சரண’ சப்தத்தாலே சொல்லுகிறது. “ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய”, “வ்ரஜ”, “த்வா”, “ஸர்வதர்பேப்போ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஸ்ச:” என்கிற பதங்களின் அர்த்தங்களை “ப்ரபத்யே” என்கிற பதத்தாலே சொல்லுகிறது. அகாரத்தில் ஸ்வரூபாநுபந்தியான லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தையும், ‘நாராயண’ பதத்தில் நாரசப்தத்தின் அர்த்தத்தையும், இங்குற்ற நாராயணலக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தையும் உத்தரகண்டத்திலே “ஸ்ரீமதே” என்கிற பதத்தில் சொல்லுகிறது. அகாரத்தில் அர்த்தத்தையும், லுப்தசதுர்த்தியில் அர்த்தத்தையும், உத்தரகண்டத்தில் நாராயணபதத்தாலும், சதுர்த்தியாலும் சொல்லுகிறது. ப்ரணவத்தில் மத்யமாக்ஷரத்தையும், நமஸ்ஸின் அர்த்தத்தையும், உத்தரகண்டத்தில் நமஸஸாலே சொல்லுகிறது. மதஸ்யத்தினுடைய ஆகாரமெல்லாம் ஜலமபமாயிருக்குமாப்போலே, ஸ்ரீமானுடைய வடிவத்தினையும் ஸ்ரீமயமாய் இருக்குமென்று பெரியமுதலியார் அருளிச்செய்வர்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ரஹஸ்யத்ரயதீபிகை முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த

* ரஹஸ்யத்ரய விவரணம்

ஒரொன்றில் அதுக்தங்களாய், அவச்யம் ஜ்ஞாதவ்யங்களான அர்த்தவிசேஷங் களுக்கு விவரணமாகையாலே, அதிலே ரஹஸ்யத்ரயமும் ஒருவனுக்கு ஜ்ஞாதவ்யப் மாகக்கடவது. எத்தை எது விவரிக்கிறதென்னில்.—

ஸவிபக்திகமான அகாரத்தை அநந்தராக்ஷரத்வயம் விவரிக்கிறது. அவ்வக்ஷரத்வயத்தையும் மந்த்ரசேஷபதத்வயம் விவரிக்கிறது. அப்பதத்வயத்தையும் த்வயத்தில் வாச்யத்வயம் விவரிக்கிறது அவ்வாக்யத்வயத்தையும் சரமச்ச்லோகத்தில் அர்த்தத்வயம் விவரிக்கிறது. அதில் அகாரத்தை அக்ஷரத்வயத்தில் ப்ரதமாக்ஷரம் விவரிக்கிறது. விபக்தியை அநந்தராக்ஷரம் விவரிக்கிறது. இதில் ப்ரதமாக்ஷரத்தை ப்ரதமபதம் விவரிக்கிறது. அநந்தராக்ஷரத்தை அநந்தரபதம் விவரிக்கிறது. இதில் ப்ரதமபதத்தை ப்ரதமவாக்யம் விவரிக்கிறது. அநந்தரபதத்தை அநந்தரவாக்யம் விவரிக்கிறது. இதில் ப்ரதமவாக்யத்தைப் பூர்வார்த்தம் விவரிக்கிறது. உத்ரவாக்யத்தை உத்தரார்த்தம் விவரிக்கிறது. இதில் சேஷத்வப்ரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிற அகாரத்துக்கு அநந்யார்ஹசேஷத்வவாசகமான உகாரம் விவரணமானபடி எங்ஙனே? என்னில்: அகாரவாச்யனுடைய சேஷித்வம் ஆச்ரயாந்தரங்களிலும் கிடைக்குமோ? அநந்யஸாதாரணமாயிருக்குமோ? என்று ஸந்தித்தமானால், அதனுடைய அநந்யஸாதாரணத்வப்ரகாசகமாகையாலே, உகாரம் அகாரவிவரணமாகிறது. எங்ஙனேயென்னில்: உகாரத்தில் சொல்லுகிற சேதனனுடைய அநந்யார்ஹ சேஷத்வம் ஸித்திப்பது அதற்குப் ப்ரதிஸம்பந்தியான சேஷித்வம் ஓரிடத்திலிளைப்பாறில்; அங்ஙனன்றியிலே, அநேகம் சேஷிகளாகில், அநந்யார்ஹசேஷத்வம் ஸித்தியாது. அந்யராயிருப்பார் சில சேஷிகள் உண்டாகில் அந்யசேஷத்வம் ஸித்திப்பதொழிய அநந்யார்ஹசேஷத்வம் ஸித்தியாது.

ஆகையாலே அகாரவாச்யனுடைய ஸமாப்யதிகதாரித்யத்தைச் சொல்லிற்று யிற்று. சதுர்த்தியில் சொல்லுகிற சேஷத்வத்தக்கு ஆச்ரயவிசேஷப்ரகாசகமாய்க் கொண்டு விவரணமாகிறது மகாரம். நிராச்ரபமாக தர்மத்தின் ஸ்திதியில்லையே. பகவத் வ்யதிரித்தரைத் தன்னோடு பிறரோடு வாசியற அந்யராகச்சொல்லி, அவர்களில் அந்ய தமன் சேதனன் என்கிறது உகாரம் இதில் கழியுண்கிற தேவதாந்தராதிமாத்ரத்தாலே அந்பசப்தத்துக்குப் பூர்த்தியில்லாமையாலே அவ்வந்யசப்தத்தில் அந்விதனான தன்னையும் கழித்து, அநந்யார்ஹையைப் பூரிக்கிற முகத்தாலே உகாரவிவரணமாகிறது நமச்சப்தம். “அஹமபி ந மம பகவத ஏவாஹமஸ்மி” என்கிறபடியே ஸ்வராக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத அத்யந்தபாரதந்தர்யத்தைச் சொல்லுகிறது நமச்சப்தத்திலேயே; ஆகையாலே

* இந்த கிரந்தம் ‘ரஹஸ்யத்ரய தீபிகை’யில் ஈறிது மாறுதல்களுடன் காணப்படுகிறது.

உகாரவிவரணமாகிறது நமச்சபதம். சேஷதவததுகரு ஆசரயவிசேஷபரகாசகமான மகாரவாசயனுடைய சேஷத்வபூர்த்திபிறப்பது ‘அகிஞ்சித்கரஸ்யசேஷத்வாநுபயத்தி:’ என்கிறபடியே கிஞ்சித்காரததாலேயாகையாலே, கிஞ்சித்காரபரகாசகமாயக்கொண்டு மகாரவிவரணமாகிறது நாராயணபதம். அதபந்தபாரதநதாயபரயுகதமாய் வருகிற உபாய விசேஷத்தினுடைய ஸ்வரூபமென்ன, இதிவிழிகைகரு ஏகாதமான துறையென்ன, இவவுபாயவிசேஷமாகச்செய்யவேண்டும் அம்சமென்ன, இவற்றைபரகாசிப்பிககையாலே நமச்சபத விவரணமாகிறது, தவயத்தில் பூவவாகயம். கைகாயபரதிஸம்பந்தி ஒரு மிதநமென்னுமிடததையும், அதற்குக்களையானவற்றையும் கழித்துத் தருகையாலே நாராயணசபதத்துகரு விவரணமாகிறது உததரவாகயம். அவவுபாயஸ்வீகாரமஸாத நாரதநிவருதகிபபூவகமகையாலே, ததபரகாசகமாயக்கொண்டு பூவவாகயத்துகரு விவரணமாகிறது பூவாராததம் உததரவாகயத்தில் சொன்ன பராபயஸித்தி விரோதி நிவருதகிபூவகமாகக்கடவதென்று விவரணமாகிறது உததராராததம்.

ஸர்வாதிகாரமாயும், அதிக்ருதாதிகாரமாயும், அதததரயாத்மகமாயும் இருக்கும். இதில் “ஸ்ரீமந்” என்கிற பதம் புருஷகாரம். “சுரணம் பரமத்தே” என்கிறபதம் அதிகாரிகருதயம் நடுவில் “நாராயணசுரணௌ” என்கிறபதம் உபாயம். உபாயம் புருஷகாரஸாபேக்ஷமாயும் அதிகாரிஸாபேக்ஷமாயும் இருக்கும். பலத்தில் வந்தால் அநய நிரபேக்ஷமாய் இருக்கும். உததரவாகயமும் பததரயாத்மகமாயிருக்கும். இதில் “ஆ” என்கிறவிடம் கைகாயததைச் சொல்லுகிறது. இதுகருக்கீழ் கைகாயப்ரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிறது. மேலில் பதம் கைகாயத்தில் களையறுக்கிறது.

ரஹஸ்யதரய விவரணம் முற்றிற்று

பெரியவாச்சானபிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சானபிள்ளை அருளிச்செய்த

நிகமநப்படி

திருமந்தரப்ரகரணம்

திருமந்தரம் எட்டு தி. வக்ஷரமாய், மூன்று பதமாயிருக்கும். எவ்வளவென்னில் “ஓம்” என்றும், “நம:” என்றும், “நாராயண” என்றும் மூன்று பதமாயிருக்கும். அதில் முதல் பதம் ஏகாக்ஷரமான பரணவம். இது அகாரமென்றும், உகாரமென்றும், மகாரமென்றும் மூன்று திருவக்ஷரமாய் மூன்றுபதமாயிருக்கும். இரண்டாம் பதமான

நமஸ்ஸு, 'ந' என்றும், 'ம.' என்றும் இரண்டு திருவக்ஷரமாய் இரண்டு பதமாயிருக்கும். மூன்றாம் பதமான "நாராயணய" பதம் அஞ்சு திருவக்ஷரமாய், "நார" என்றும், 'அயந' என்றும், இரண்டு பதமாய், மேல் 'ஆய' வென்று சதூததிபாயிருக்கும். எம்பெருமானுடைய ஸாவரக்ஷகதவமும், ஸமஸ்தகலயாணகுணதமகதவமும், ஸாவ சேஷிதவமும், சரிய பதிதவமும் இவை அகாராராததம் அநபசேஷதவநிவருததியும், பகவதநநயாஹசேஷதவமும் இவை உகாராராததம் ஆதமாவினுடைய, ஜஞாநாநந்தத வமும், ஜஞாநகுணகதவமும், நிதயதவமும், அணுதவமும்; ஏகரூபதவமும், ஸ்வஸ்மை ஸவயம்ப்ரகாசதவமும், பரகருதே:பரதவமும் இவை மகாராராததம் ஸ்வாஹநகாரம் மகாரநிவ்ருததியும், நிவருததமான ஸ்வரூபத்தினுடைய அதயநதபாரதநதாயமும், பாரதநதாயபராகாஷ்டையான ததீயசேஷதவமும் பரதநதானுகு அநுரூபமான உடாயதவமும் இவை நமசசப்தாராததம். சேதநாசேதநங்குளினுடைய நிதயதவமும், அவற்றினுடைய ஸமுஹதவமும், ஸமுஹா ஸங்கயாததவமும், இவை நாரசபதாராததம். ராசவரனுடைய தாரகதவமும், வயாபகதவமும், நியநதருதவமும், ஸாவவிதநதுதவமும், பராபயதவமும்; பராபகதவமும், ஸகலஜகதகாரணதவமும், இவை அயநசபதாராததம் நிதயகைங்காயபாராததனை ஆயசபதாராததம் எம்பெருமானையொழிய ரக்ஷகாரதார பரதிபத்தி நடையாடிற்றுகில் அகாராராததம் நெஞ்சில் பட்டதில்லையாகக்கடவது அநயசேஷதவம் நடையாடிற்றுகில் உகாராராததம் நெஞ்சில் பட்டதில்லையாகக்கடவது. அநாதமாவான தேஹத்தில் ஆதமபுத்தி நடையாடிற்றுகில் மகாராராததம் நெஞ்சில் பட்டதில்லையாகக்கடவது ஸவஸவாதநதாயமும், ஸ்வரக்ஷணபரதி பத்தியும், ஸ்ரீவைஷ்ணவஸமபுத்தியும், உபாயாநதரமும் நடையாடிற்றுகில் நமசச பதாராததம் நெஞ்சில் பட்டதில்லையாகக்கடவது. ராசவரசரீரபூதான சேதநாசேதநங் களோடே ராகதவேஷம் நடையாடிற்றுகில் நாரசபதாராததம் நெஞ்சில் பட்டதில்லையாகக் கடவது அபநதுக்கள பககலிலே பநதுதவபரதிபத்தி நடையாடிற்றுகில் அயநசபதாராததம் நெஞ்சில் பட்டதில்லையாகக்கடவது, அபோகயமான சபதாதிவிஷபங்களிலே போகயதாபுத்தி நடையாடிற்றுகில் ஆயசபதாராததம் நெஞ்சில் பட்டதில்லையாகக்கடவது. திருமநதரததுக்கு தாதபாயாராததமேது? வாகயாராததமேது? பரதாநாராததமேது? அநு ஸநதாநாராததமேது? எனனில் தாதபாயாராததம் - ஸகலவேதசாஸ்தாருசிபரிக்குறூதம் - வாகயாராததம். - பராபயஸ்வரூபநிருபணம் பரதாநாராததம். - ஆதமஸ்வரூபநிருபணம். அநுஸநதாநாராததம் - ஸம்பநதாநுஸநதாநம். ஸம்பநதமேதென்னில் - அகாரபதததாலே, பிதாபுதர ஸம்பநதம் சொல்லி, "அவ-ரக்ஷணே" எனகிற தானுவினாலே ரக்ஷயரக்ஷக ஸம்பநதம் சொல்லி, லுபதசதூததியாலே சேஷிசேஷஸம்பநதம் சொல்லி, உகார பதததாலே பாதருபாயா ஸம்பநதம் சொல்லி, மகாரபதததாலே ஜஞாதருஜஞேய ஸம்பநதம் சொல்லி, நம பதததாலே ஸ்வஸ்வாமிஸம்பநதம் சொல்லி, நாரபதததாலே சரீரசரீரிஸம்பநதம் சொல்லி, அயநபதததாலே ஆதாராதேயஸம்பநதம் சொல்லி, ஆயபதததாலே போகதருதவபோகயதவ ஸம்பநதம் சொல்லி, ஆக திருமநதரததாஸ ஸவவிதஸம்பநதம் சொல்லித் தலைக்கடடுகிறது.

த்வயப்ரகரணம்

த்வயம் இரண்டு வாக்யமாய், ஆறு பதமாடி, பததர்த்தமாய், இருபததஞ்சு திருவக்ஷரமாயிருக்கும், அதில் பூவவாக்யம் பதினஞ்சு திருவக்ஷரமாய், உததரவாக்யம் பததுத திருவக்ஷரமாய் இருக்கும். எவ்வனையென்னில் “ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ சரணம் பரபத்யே” என்றும், “ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:” என்றும் இரண்டு வாக்யமாயிருக்கும் “ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ” என்றும், “சரணம்” என்றும், “ப்ரபத்யே” என்றும், “ஸ்ரீமதே” என்றும், “நாராயணாய” வென்றும், “நம:” என்றும் ஆறு பதமாய், “ஸ்ரீ” என்றும், “மந்” என்றும், “நாராயண” என்றும், “சரணௌ” என்றும், “சரணம்” என்றும், “ப்ரபத்யே” என்றும், “ஸ்ரீமதே” என்றும், “நாராயண” வென்றும், “ஆய” வென்றும், “நம:” என்றும், பதது அர்த்தமாயிருக்கும். “ஸ்ரீ” என்கையாலே எம்பெருமானாகக் கைகவொண்ணாத பெரிய பிராட்டியாருடைய புருஷகாரதவம் சொல்லி, “மந்” என்கையாலே அப்புருஷகாரத்தினுடைய நிதயயோகம் சொல்லி, “நாராயண” என்கையாலே இப்படி புருஷகாரபூதையான பெரிய பிராட்டியார தான் குறைசொல்லிலும், “என்னடியாரதுசெய்யார செத்தாரேல் நன்று செய்தார” எனனுமபடியான வாதஸலயாதிருணயோகம் சொல்லி, “சரணௌ” என்கையாலே அககுணங்களுக்கும் பெரிய பிராட்டியாருக்கும் ஆசரயணீயமான விலக்ஷணவிகரஹயோகம் சொல்லி, “சரணம்” என்கையாலே அவவிகரஹமே உபாயமென்னுமிடம் சொல்லி, “ப்ரபத்யே” என்கையாலே உபாயஸ்வீகாரம் பண்ணின அதிகாரியினுடைய அதயவஸாயம் சொல்லி, “ஸ்ரீமதே” என்கையாலே மிதுனமே பராப்யம் எனனுமிடம் சொல்லி, “நாராயண” என்கையாலே எம்பெருமானுடைய ஸாவஸ்வாமிதவம் சொல்லி, “ஆய” என்கையாலே அவன் திருவடிகளிலே பண்ணும் வ்ருத்திவிசேஷம் சொல்லி, “நம” என்கையாலே அவருத்திக்கு விரோதியான ஸவாஹகாரமகாரநிவ்ருத்தியைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது. த்வயத்துக்குத் தாதபாயாததமேது? வாக்யாததமேது? பரதாநாததமேது? அநுஸநதாநாததம் ஏது? எனினில்: தாதபாயாததம்.— ஆசாராயருசி பரிக்ருஹீதம். வாக்யாததம் — ப்ராபகஸ்வரூபநிருபணம். பரதாநாததம் — மிதுனகைவகாயம் அநுஸநதாநாததம் — ஸவதோஷாநுஸநதாநம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

சரமச்சலோகப்ரகரணம்

சரமச்சலோகம் இரண்டு அர்த்தமாய், பதினொரு பதமாய், முப்பததிண்ணு திருவக்ஷரமாயிருக்கும் எவ்வனையென்னில் “ஸ்ர்வதர்மநா பரித்யஜய மாமேகம் சரணம் வரஜ, அஹம் த்வாஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா சு:ச.” என்று இரண்டாததமாயிருக்கும், “ஸ்ர்வதாமாந” என்றும், “பரித்யஜய” என்றும், “மாம்”

என்றும், 'ஏகம்' என்றும், 'சரணம்' என்றும், 'வ்ரஜ' என்றும், 'அஹம்' என்றும், 'ந்வா' என்றும், 'ஸாவபாபேய.' என்றும், 'மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்றும், 'மாக்ச:' என்றும் பதினொரு பதமாயிருக்கும். "ஸாவதாமாந்" என்கையாலே இதரோபாயங்களைச் சொல்லி, "பரித்யஜ்ய" என்கையாலே இதரோபாயநிவருத்தியைச் சொல்லி, "மாம்" என்கையாலே ஸமயக்ஞஞானோபாயம் சொல்லி, "ஏகம்" என்கையாலே உபாயநைரபேக்ஷயம் சொல்லி, "சரணம்" என்கையாலே உபாயதவம் சொல்லி, "வ்ரஜ" என்கையாலே உபாயஸ்வீகாரம் சொல்லி, "அஹம்" என்கையாலே தன்னுடைய ஸாவசகத்திதவம் சொல்லி, "ந்வா" என்கையாலே உபாயஸ்வீகாரம் பண்ணின அதிகாரிஸ்வரூபம் சொல்லி, "ஸாவபாபேய:" என்கையாலே ப்ராபய பரதிபந்தகங்களைச் சொல்லி, "மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கையாலே ப்ராபயபரதிபந்தக நிவருத்தியைச் சொல்லி, "மாக்ச:" என்கையாலே நிர்ப்பரதவாதுஸந்தாநம் சொல்லித் தலைககட்டுகிறது சரமசலோகத்துக்குத் தாதபாயாததமேது? வாகயாததமேது? பரதாநாததமேது? அதுஸந்தாநாததமேது? எனினில்: தாதபாயாததம் - சரண்யருசிபரிசுருஹீதம்; வாகயாததம்:- ப்ராபகஸவரூபநிருபணம்; பரதாநாததம்:- ஈசவாஸ்வரூபநிருபணம்; அதுஸந்தாநாததம்:- நிரப்பரதவாதுஸந்தாநம் சொல்லித் தலைககட்டுகிறது.

நிகமநப்படி முற்றிற்று

பெரியவாசசானபிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

சரமரஹஸ்யம்

முமுகூவான சேதனனுக்கு மோக்ஷத்திலே இச்சையுண்டாம் போது ரஹஸ்யதரய மறியவேணும், ரஹஸ்யதரயமாவது திருமந்தரமும், தவயமும் சரமசலோகமும் இவற்றுக்கு பரகரணமென்றும், பரயோஜனமென்றும் இரண்டாயிருக்கும். இதில் பரகரணமறிகையாவது ரஹஸ்யதரயத்திலுண்டான வாததவிசேஷங்களைப் பதங்களுதோறும் ஸகரமமாகவறிகை பரயோஜனமறிகையாவது - தாதபாயமறிகை. திருமந்தரத்திற்கு நாராயணபதமும், தவயத்திற்கு சரபபதமும், சரமசலோகத்திற்கு ஏகபதமும் தாதபாயமாயிருக்கும். இந்த பததரயங்களிலுமுண்டான பரமாததம் யதாததமாக வறிய வேணும் திருமந்தரத்தில் நாரபதத்திலே சேதநாசேதநங்களடைய வெல்லாரு சொல்லிறமேயாகிலும், நாரபதத்துக்கு அவன் விகரஹத்திலே யூற்றமுமாயிருக்கும். விகரஹந தானி ரண்டு விதமாயிருக்கும் அதாவது சேதனமென்றும்

அசேதனமென்றும். இதில் சேதனமென்கிறது நமமாழ்வாரை. அசேதனமென்கிறது பாதவாதிகளில் அவன் பரிக்ஷித்த திவ்யமங்கள தேஹங்களை. அதுக்குமிதககும் நெடுவாசியுண்டு. இது நினைவிலே பெழுந்திருந்து விநியோகப்படும. அதுககு இவன தானறிந்து யத்நிக்கவேணும். அங்கு போகவேளையாநதம் சரீரிககே உள்ளது. “அறிவாருயிராய” என்கிறபடியே இங்கு சரீரசரீரிகளிருவர்க்குமானநதமுண்டு. திருமநதாததிலே நாரபதததாலே ஆழ்வாரை யீஸ்வரனுக்கு திருமேனியாகநுஸந்தித்து, அபநபதததாலே ஆழ்வாருக்கு ஈசவரனையுயிராகநுஸந்திக்கை அங்ஙனனறிக்கே, “என்னதுன்னதாவி” என்றும் “ஜஞாநீதவாத்மைவமே மதம்” என்றும் இவரை அவனுக்குயிராக நுஸந்திக்கை. அங்ஙனனறிக்கே ஈசவரன நினைவாலே ஸம்பநத மறிகையாவது - சரீராதம் ஸம்பநதம் போலே ஆழ்வாருக்கும்ஈசவரனுக்கு முண்டான ஸம்பநதமென்றறிகை. சரீரததுக்கும காரணததுக்குமுண்டான ஸம்பநதம்போலே ஆழ்வாருக்கும் நமக்குமுண்டான ஸம்பநதமென்றறிகை. தவயததுக்குத தாதபர்யம் சாணபதததிலே ஆழ்வாரை ஈசவரனுக்குத திருவடிகளாக அநுஸந்தித்து, திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுமபோது ஆழ்வாரையே உபாயமாகநுஸந்தித்துப் பற்றவேணும். சாமச்சிலோகத்தில் “மாம்” என்று தன்னைத்தொட்டுக்காட்டி, ‘ஏகம்’ என்று கையும் ஞானமுதரையுமாட ஆசாரயபததையேறிட்டுக்கொண்டிருக்கிற பெண்ணையொருவனையே உபாயமாகப் பற்றென்று விதிகையாலே ஆழ்வார ஒருவரையுமே உபாயமாகப் பற்ற வேணும். ஆழ்வாரைப் பற்றுமபோது அவா திருவடிகளைப் பற்ற வேண்டுகையாலே எம்பெருமானா திருவடிகளோடடை ஸம்பநதமே யீவவாதமாவுக்கு உஜ்ஜீவனம். இதற்கு பரமாணம் “கண்ணிநுண்சிறுத தாமடி” ம “நூற்றநதாதி”யும். இவதாததமறியா தவனுக்கு யாவதாததமாவி ஸமஸாரமதுவாதததிக்கும். இவ வாத நிஷ்டரான வதிகாரி களுக்கு ஆழ்வார பரபந்தியும் உடையவா பரபந்தியும் நிதயாது ஸநயேமாகக கடவது. இவவாததம் பரஸாதித்த ஆசாரயன திருவடிகளை உபாயமாகக கடவன.

சாமரஹஸ்யம் முற்றிற்று

ஸ்ரீ பெரிடவாசசான பிள்ளை திருவடிகளை சரணம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் அருள்வாக்கு (வார்த்தாமாலையிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டவை)

1. ஒருவனுக்கு அறியவேண்டுவது:— ஸ்வரூபபுருஷார்த்தோபாயங்கள். இதுதான் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும், ஸம்ஸாரிகளுக்கும் வேணும். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸ்வஜ்ஞாந ப்ராபகஜ்ஞாநப்ராப்யஜ்ஞாநமடியாக வருவதொன்று. ஸம்ஸாரிகளுக்கு அஜ்ஞாநாந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநமடியாக வருவதொன்று. ஸம்ஸாரிகள். ஸ்வதேஹாத்மாபிமாநமே ஸ்வரூபமென்றும், தேஹாந்தராதுபவமே புருஷார்த்தமென்றும், ஸ்வதேஹவ்யாபாரமே தத்ஸாதநமென்றும் இருப்பார்கள். இது இவர்கள் நிஷ்டை, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், பகவச்சேஷத்வமே ஸ்வரூபமென்றும், பகவத்கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்றும், இப்புஷார்த்தஸித்திக்கு தச்சரணாவிர்த்தத்வயமே உபாயமென்றும் இருப்பார்கள். இது இவர்கள் நிஷ்டை. ஸ்வஸ்வரூபம்:— அநந்யார்ஹம்; பாஸ்வரூபம்:— மிதுநம்; விரோதிஸ்வரூபம்:— அஹங்காரம்; உபாயஸ்வரூபம்:— அவன்க்ருபை; பலஸ்வரூபம்:— அவன் உகந்த அந்தரங்க வ்ருத்தி; மிதுனோத்பன்ன ஜ்ஞாநாநந்தம்:—வடிவு;ப்ரீதி:— ஸத்தை; யோகத்திலே அந்வயம். இது ஆச்சான்பிள்ளை வார்த்தை.

2. ஆச்சான்பிள்ளை கோஷ்டியில். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளவிருந்து, 'தஞ்சமாயிருப்பதொரு வார்த்தை அருளிச்செய்யவேணும்' என்ன அருளிச்செய்தபடி:— 'நாம் லீலைக்கு விஷயமோ? இரக்கத்துக்கு விஷயமோ?' என்று விண்ணப்பம் செய்ய, 'உடன்பட்டு இருந்தோமாகில், லீலைக்கு விஷயமாகிறோம்; அகப்பட்டோமென்று இருந்தோமாகில், இரக்கத்துக்கு விஷயமாகிறோம்' என்று அருளிச்செய்தார்.

3. 'பௌருஷத்தை ஏறிட்டுக்கொள்கை, பாரதந்தர்யத்தை அழிக்கை; வ்பா பாரத்தை ஏறிட்டுக்கொள்கை, வ்யவஸாயத்தை அழிக்கை; விஷயாந்தரங்களிலே அந்வயிக்கை, வ்ருத்தியை அழிக்கை; என்று ஆச்சான்பிள்ளை.

4. ஆச்சான்பிள்ளையை ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் 'பாரதந்தர்யம் இருக்கும்படி என்?' என்று கேட்க, 'ஸ்வசக்திநிவ்ருத்திபூர்வமாக ஸர்வசக்தியை அண்டுகொண்டு, உபாயத்தில் கந்தல் அற்று உபேயத்தில் த்வரை விஞ்சியிருக்கை, பாரதந்தர்யம்' என்று அருளிச்செய்தார்.

5. ஆச்சான்பிள்ளை வார்த்தை:— ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், 'விடுக்கை உபாயமோ? பற்றுகை உபாயமோ?' என்றுசேட்க, 'விடுகையும் உபாயமன்று, பற்றுகையும் உபாயமன்று; விடுவித்துப் பற்றுவிக்கிறவனே உபாயம்' என்று அருளிச்செய்தார்.

6. 'ஆசசான்பிள்ளையை ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவா 'ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமோ? ப்ராப்யாநுரூபமான ஸ்வரூபமோ?' என்று கேடக, 'முமுகூஷுதசையில் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யம்; முக்ததசையில் ப்ராப்யாநுரூபமான ஸ்வரூபம்' என்று அருளிச்செய்தார்' என்று திருநகரிப்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

7. 'எம்பெருமான உபாயமாமிடத்தில் விஷயஸாபேக்ஷனுமாய் வயாபாச நிரபேக்ஷனுமாயிருக்கும்' என்று ஆசசான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

8 'நான் ஒரு நூலில் வைத்துசொல்லென்றால் சொல்லும் நூலில் மாலைகள் ஒரு முமுகூஷுவுக்குப் பாவனமுமாய், போகயமுமாய் இருக்கும்' என்று ஆசசான பிள்ளை வாரததை

9 ஆசசான்பிள்ளை சிறிய தாயா பெரியபிள்ளையையும் ஆசசான்பிள்ளையை யும் ஸேவித்துப்போருகிற காலத்திலே இவள சோகாததையாக, ஆசசான்பிள்ளை 'நீ சோகிக்கிறதென்?' என்ன, 'அநாதிகாலம் பாபவாஸநைகளாலே ஜநமாதிகளிலே ஈசவரன இன்னம்-என்னைத்தளளப புகுகிறானென்று பயப்பட்டு நின்றேன்' எனன, 'கெடுவாய்! இது ஆகேடென்று இருந்தாய்? உனக்கு ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டுமோ? அவதாரிககவேண்டுமோ? 'பிறப்பில் பல பிறவிபெருமான' என்றும், 'பொருளென்றிவவுலகம் படைத்தவன்' என்றும் 'ஸம்பவாமி யுகே யுகே' என்றும், ஒருவனைப்பிடிக்க ஊரை வளையுமாப்போலே 'அகில ஜகதஸ்வாமி' யாயிற்று, 'அஸமதஸ்வாமி' யாகைக்கனரோ?' என்று அருளிச்செய்தார்.

10 ஆசசானபிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலே, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவா, 'அஹங்காராதிகள் நடையாடிகொண்டுபோருகிற அடியேனுக்கு அககரைப்பட வழியுண்டோ?' என்று கேடக அருளிச்செய்த வாரததை:— 'போகதாவானவன் போகயபதாததத்தைக் குலங்கொண்டே ஸவீகரித்துவைத்து, போககாலம் வந்தவாறே குலங்கறுத்து மணியை புஜிக்ருமாப்போலே, ஆசாரயவரணம் பண்ணி சரணாகதனாயிருப்பானொரு அதிகாரிக்கு அஹங்காராதிகள் நடையாடிற்றுகிலும் கைவிடாதே ஸவீகரித்து, தீராத அடியவாதம்மைத திருத்திப்பணி கொள்ளவல்ல' என்கிறபடியே இவனுடைய அஹங்காராதிகளாகிற சேறறைக கழுவிப் பொகட்டு போகயமான வஸதுவை போகதாவான எம்பெருமான தானே புஜிக்ருமென்று நினைத்திரீர்' என்று அருளிச்செய்தார்.

11. ஆசசானபிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவிப்பார இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவா கள், ராகதவேஷம் கொண்டாடி அவர்களிலே ஒருவா பரிபவப்பட்டுமோ என்று படடினிவிட 'பரிபவப்படுவோரும் தாமேயாம்' படடினிவிடுவோரும் தாமேயாம்' என்று அருளிச்செய்தார்

12. இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ராகதவேஷம் கொண்டாடிவர, 'இவர்களைச் சேரவிட்டருளவேணும்' என்று ஆசசானபிள்ளைக்கு ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவா விண்ணப்பம் செய்ய, "ஐகத்தில ஈசவர்கள் இருவர் உண்டோ?" என்று அருளிச்செய்ய, 'ஆகிலும் சேரவிட்டருளவேணும்' எனன, 'ஸ்வசரீரத்தை நியமிக்கமாட்டாத நான் அநயசரீரத்தை நியமிக்கப்படுகிறேனோ?' எனன, ஆகிலும் இப்படி அருளிச் செய்யலாமோ?' எனன, 'அதருஷ்டத்துக்கு அஞ்சி நெஞ்சை மீட்கக் கண்டிலோம்; தருஷ்டத்துக்கு அஞ்சி வாயை மூடக்கண்டிலோம்; நாம் இவர்களைச் சேரவிடுமபடி என்?' என்று அருளிச்செய்ய, இருவரும் அநயோநயம் பீருக்களாய்த் தங்களில் ஏகமநாக்களாய் விட்டார்கள்

13. நாட்டிலே இருந்த பெருமானை ஸேவிப்பார் இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அநயோநயம் விசலேஷபீருக்களாய்ப் போருகிறவர்கள் ஒருசால் ராகதவேஷம் கொண்டாடி, ஒருவர் ஆசசானபிள்ளை ஸ்ரீபாதத்தேறவந்த மற்றையவருடைய குற்றம் விண்ணப்பம் செய்ய, ஸேவித்திருந்தவர்களிலே சிலர் "அப்படிச் சொல்லலாமோ?" எனன, ஆசசான் பிள்ளை "அவர் சொல்லுகிறார்! தண்டல் படையினனை யமன் 'ப்ரிஹர்' என்றான; பிராட்டி 'ந கச்சிந் நாபராத்யதி' என்றாள்; ஈசுவரன் 'செயதா ரேல நன்று செயதா' என்றான்; ஆழ்வார்கள் 'அவன தமா எவவினையராகிலும்' என்றார்கள். இப்படியிருக்க அவாகுற்றம் இவரைமொழியச் சொல்லுவாரா?" என்று அருளிச்செய்தார்.

14. "ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரை ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவா அமுதுசெய்யப் பண்ணும் போது இழவும், இரப்பும், இறமாப்பும், துணுக்கமும், சோகமும், வாழவும் உண்டாக வேணும்" என்று ஆசசானபிள்ளை அருளிச்செய்தருளினார்

15. "ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு விஷயபராவணாயம் பத்துமுகமாக விரோதிக்கும். அவையாவன:— ஸவாநாததம், பராநாததம், சாஸ்தரவிநோதம், பகவநநிகரஹம், பாகவநநிகரஹம், ஆசாயநிகரஹம், விரோதிவாததகதவம், ஸ்வரூபவிரோதம், உபாய விரோதம், உபேயவிரோதம் தேசாநதராபாவம் தேவதாநதராபரணுகுக் காலாநதரோண வாகிலும், பாகவதனுகைக்கு யோகயதையுண்டு; விஷயபராவணனுக்கு நாகமொழியப் பலமில்லை. ஆகையாலே, ஸ்ரீவைஷ்ணவன் விஷயபராவணனுகையாவது முத்தலை முடியோடே விழுங்குமாப்போலே" என்று ஆசசானபிள்ளை.

16. "விரோதிக்கு நல்லாரோடே செறியாதே பநனுககளோடே செறி, பகவந பரபாவம் சொல்லுவாரோடே செறியாதே ஸ்வரூபபரபாவம் சொல்லுவாரோடே செறி" என்று ஆசசானபிள்ளை. "வாரீர்" என்கைக்கும், 'வமமின்' என்கைக்கும், 'பேசுமின்' என்கைக்கும், யோகயரன்று; 'ஒட்டோம்' என்கைக்கே யோகயா கூழாட்கள்"

17. “ஒரு வைஷ்ணவனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணும்போது அவனுடைய குணதோஷங்களிரண்டும் நிரூபிக்கவேண்டும்; நிரூபிக்கிறது, குணங்கண்டு ஸ்துதிக்கவும், தோஷங்கண்டு தூஷிக்கவும்; நாமே செறிகைக்கும், பறறுகைக்கும்” என்று ஆசசானபிள்ளை.

18. “ஸ்வரூபநாசகரோடு செறிகையும் அநாததம்; ஸ்வரூபவாத்நகரோடு செறியாதிருக்கையும் அநாததம்.” என்றும், “அஸ்தஸங்கதி அநாததத்திலே தலைக்கடடும்; ஸ்தஸங்கதி ‘ஸதா பச்யந்தி’யிலே தலைக்கடடும்” என்றும் ஆசசானபிள்ளை வார்த்தை.

19. பாகவதவைபவம் சொல்லாநிறகச்செய்தே ஒருவா பகவதவிஷயம் சொல்ல, “இப்போது விசேஷம் சொல்லுகிறவிடத்தில் ஸாமான்யமென்?” என்று ஆசசானபிள்ளை

20. ஆசசானபிள்ளையை ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவா, “ஸ்ரீவைஷ்ணவதவமாவது, ஸ்வோபாயபகுவதையோ? இதரவிஷயவிரகதியோ? ஸித்தோபாயஸ்வீகாரமோ? பகவதப்ரேமமோ?” என்று கேட்க, “ஸ்வோபாயபகுவதையே ஸம்ஸாரிக்கும் உண்டு. இதர விஷயவிரகதி க்ஷபணனுக்கும் உண்டு ஸித்தோபாயஸ்வீகாரம் கேவலனுக்கும் உண்டு. பகவதப்ரேமம் ஏகாயனனுக்கும் உண்டு. ஆகையாலே, இவை இத்தனையும் அன்று; இவற்றோடே கூட பகவதநநயாஹுசேஷதவஜ்ஞானத்தாலே பிறப்பதொரு தாநதி விசேஷம். அதாவது - பரபரிபவத்தில் நிரதோஷதவாநுஸந்தாநம், நிரப்பரதவாநுஸந்தாநம், உபகாஸம்ருதி, இரககம்” என்று அருளிச்செய்தார்

21 “முலைகளிலையான யுவதிபைப்போலே காணும், ஊமையல்லாத வைஷ்ணவன அருளிச்செயலிலே அநவயியாதொழிகை” என்று ஆசசானபிள்ளை.

22 நம்பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவித்திருப்பார இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அநயோநயம் பிணங்கி ஒருவரையொருவா மடிபிடித்துக்கொண்டு செல்ல, “அதுககடி என்?” என்று பிள்ளை கேட்டருள, ஆசசானபிள்ளை “இத்தனை நாளாக ஸேவித்து நின்றதில் தேங்கின அநாததம் இது என்று காட்டவந்தார்கள்” என்ன, மேல் பிள்ளை அருளிச்செய்தபடி:- “பொல்லாங்கு! கோமுகத்தவன பாடே போகாமே நம் பாடே வந்தார்கள்” என்று அருளிஞா.

23. “ஸ்வாபாவிகமான சேஷதவத்தை விட்டு, ஒளபாதிகமான பெளருஷத்தை ஏறிட்டுக்கொள்ளுகிற இத்தனையிறே” என்று ஆசசானபிள்ளை

24 ஆசசானபிள்ளை:- ஸித்தோபாயமான பரபன்னனுக்கு அஞ்ச ஸபாசம் பரிஹாசம் அலையாவன.- சைவஸபாசம்; மாயாவாதஸபாசம்; ஏகாயநஸபாசம்; உபாயநதாஸபாசம்; விஷயநதாஸபாசம் இவை ஐந்தும் ஐந்து அநுஸந்தானத்தாலே போம் எம்பெருமானுடைய ஸாவஸமாதபாதவத்தை அநுஸந்திக்க சைவஸபாசம் போம்

ஸமஸ்தகல்பான்குணங்களை அநுஸந்திக்க மாயாவாதஸ்பர்சம் அறும்; ச்ரிப:பதிதவததை அநுஸந்திக்க ஏகாயநஸபாசம் அறும்; உபாயபூததியை அநுஸந்திக்க உபாயநதரஸ்பர்சம் அறும்; திவ்யமங்களவிகரஹத்தை அநுஸந்திக்க விஷயநதரஸ்பாசம் அறும்.”

25. ஸ்வ ரூபாநுகூலமான ரக்ஷதவம், ஸ்வரூபாநுகூலமான சேஷதவம், ஸ்வரூபாநுகூலமான ஸேவை, ஸ்வரூபாநுகூலமான ஸஹவாஸம், ஸ்வரூபாநுகூலமான காலக்ஷேபம், ஸ்வரூபாநுகூலமான இருபடி ஸ்வரூபாநுகூலமான பரிகரஹம், ஸ்வரூபாநுகூலமான போஜனம், ஸ்வரூபாநுகூலமான அதயவஸாயம், ஸ்வரூபாநுகூலமான அபேகை என்கிற இவை பததம் ஒருவனுக்கு அவசயம் ஜ்ஞாதவயமாகக்கடவது ஸ்வரூபாநுகூலமான ரக்ஷதவமாவது - தேசரக்ஷகனென்றும், தேஹரக்ஷகனென்றும், பதாரதரக்ஷகனென்றும், பௌருஷரக்ஷகனென்றும் சொல்லுகிற ரக்ஷதவங்களைத் தவிரந்து, தேசநிவாததகனென்றும், தேஹநிவாததகனென்றும், விஷயநிவாததகனென்றும், பாபநிவாததகனென்றும் பற்றுகை. அதாவது - “கொடு உலகம்” என்று அஞ்சினவாறே ‘கலியுகமொன்று மினறிக்கே தன்னடியார்க்கருள் ‘செய்யும்’; “பொல்லாவாகை” என்று அஞ்சினவாறே ‘செடியாராகை அடியாரைச் சோதல தீரக்கும்’; “ஐவரதுததுதினறிட அஞ்சி நின்னடைந்தேன” என்றவாறே ‘அடியரைத்துப்பாம புலனைநதம் துஞ்சுகொடான்’; “நமனதமா செய்யும் வேதனைக்கொடுங்கி நடுங்கினேன்” என்றவாறே ‘நமனதமா எனதமரை வினவப்பெறுவாரலா’ எனனும் “அடியார படுதுயராயினவெல்லாம் நிலநதரம் செய்யும்” எனனக்கடவதிறே ஸ்வரூபாநுகூலமான சேஷதவமாவது - இதரசேஷமென்றும், க்ருஹசேஷமென்றும், பிதருசேஷமென்றும், தேவதாநதரசேஷமென்றும் சொல்லுகிற ஆபாஸசேஷதவங்களைத் தவிரந்து, ஸாவேசவரணே தாரகனென்றும், வயப்பகனென்றும், சரீரியென்றும், சேஷிபென்றும் பற்றுகை. அதாவது - “ஆவிக் கோ பற்றுகொம்பு நின்னலாலறிசென்றிலேன்” என்றும், “உனனைவிட்டு எங்கனே தரிக்கேன்?” என்றும் “என்னுடைவாழ்நாள” என்றும், “அடியரோக்ககல்லாமே” என்றும் இருக்கை ஸ்வரூபாநுகூலமான ஸேவையாவது - சேதநாநதரஸேவையையும், தேவதாநதரஸேவையையும், பகவதஸேவையையும், தருஷ்டபரயோஜனத்துக்காக ஸேவிகையையும், அத்ருஷ்டததுக்கு ஹேது என்று ஸேவிககிற ஸேவையையும் தவிரந்து ஸ்வரூபபரபுகதமென்று ஸேவிககை அதாவது:- “சேவியேனுன்னையல்லால்” என்றும், “உனனைச் சேவிநது” என்றும், “சிதனைப் தொழுவா” என்றும், “விழிக்கும் கண்ணிலேன் நின்கண் மறறல்லால்” என்றும் இருக்கை ஸ்வரூபாநுகூலமான ஸஹவாஸமாவது - விஷயநதரத்துக்காகச் சேருமதும், தரவ்யாஜனத்துக்காகச் சேருமதும், பரஹிமனைக்குச் சேருமதும், காலக்ஷேபத்துக்காகச் சேருமதும் தவிரந்து, ஸம்ஸாரத்தில் அஞ்சி பிறக்கைக்குப், பகவநவிஷயத்திலே ருசி பிறக்கைக்கும், ஸ்வரூபத்தில் தெளிவு பிறக்கைக்கும், ஆசாரபரவாததகனாக்கும் ஆவாரோடே

சேருகை. அதாவது:- “பெரியோரை ஒருகாலும் பிரிகிலேன்” என்றும், “உயவேன் உயர்ந்தவரோடல்லால்” என்றும் சேருகை. ஸ்வரூபாநுகூலமான காலக்ஷேபமாவது:- பகவத்குணாபவத்தைப் பிறரில் வ்யாவ்ருத்தமாக ஒன்று சொல்லுகிற போது போக்கைத் தவிர்த்து “பூசித்தும் போக்கினேன் போது” என்கிறபடியே போது போக்குகை. அதாவது:- ஸ்வரூபமென்றும், தாரகமென்றும், போக்யமென்றும் மறக்கமாட்டாமே சொல்லுகை. அதாவது:- “தாள்கள் தலையில் வணங்கி நாள்கடலைக் கழிமினே” என்றும், “கோவிந்தன் குணம் பாடி - ஆவிகாத்திருப்பேனே” என்றும், “தொல்சீரை ஓவாத ஊனாகஉண்” என்றும், “ஏது செய்தால் மறக்கேன்” என்றும், போருகை. ஸ்வரூபாநுகூலமான இருப்பாவது:- த்ரவ்யார்ஜநத்துக்கு ஏகாந்தமென்றும், இவ்வருகு உண்டான பயரிவ்ருத்திக்கு உறுப்பென்றும், ஸ்வஜாதிவிச் ஷேஷம் பொறுமையும், புண்யக்ஷேத்ரவாஸமும் போக்யதைக்கு உறுப்பென்றும் இருக்கிற இருப்பைத்தவிர்த்து, தேசத்திலே ப்ரமம் பிறக்கைக்கென்றும், தேசிகனை நித்யஸேவை பண்ணவாமென்றும், தேசவர்த்தகரான ஸாத்விகரோடே கலந்து பரிமாறுகைக்கென்றும், விபரீதங்கள் புகுராதவிடமென்றும் இருக்கை. அதாவது:- “தஞ்சைமாமணிக்கோயிலே வணங்கி” என்றும், “அதனுட்கண்ணு” என்றும், “கற்றார் சேர்கண்ணபுரம்” என்றும், வினோந்த தானியமும் இராக்கதர் மீது கொள்ளகிலார்கள்” என்றும் இருக்கை. ஸ்வரூபாநுகூலமான பரிக்காஹமாவது:- அநுகூலரை நெருக்கி ஸ்வீகரிக்கையும், ப்ரதிகூலர் பக்கல் ஸாபேக்ஷனாப் ஸ்வீகரிக்கையும், ஸ்வரூபப்ரயுக்தமானவற்றைப் பதார்த்தங்களுக்கு உறுப்பாக்கி ஸ்வீகரிக்கையும், அமுதுபடி சாத்துப்படிக்கு அர்ஹமானவற்றைப் பரிக்காஹிக்கையும் தவிர்த்து, க்ருஷி பண்ணுதல், முஷ்டி புகுதல், சிஷ்பன் ப்ரீதியாலே தரும் அத்தையாதல், ஸாத்விகர் திருவுள்ளப்ரஸந்நத்தாலே தருமத்தை யாதல் பரிக்காஹிக்கை. அதாவது:- “மெய் வருத்திக்கைசெய்துய்மினே” என்றும், “பிச்சைபுக்காகிலும் எம்பிரான் திருநாமமே நச்சுமின்” என்றும், “சரீரமாத்மம் ப்ராணஞ்ச” என்றும், “வருவிருந்தை அளித்திருப்பார்” என்கிறவர்களுடைய பதார்த்தங்களை ஸ்வீகரிக்கை. ஸ்வரூபாநுகூலமான போஜனமாவது:- க்யாதியைப் பற்றவாதல், பூஜையைப் பற்றவாதல், ‘என்னது’ ‘நான் இடுகிறேன்’ என்றாதல் இடுகிற போஜனத்தைத் தவிர்த்து, “நெய்யமரிச் சாடிசில்” என்றும், “நல்லதோர் சோறு” என்றும், “மாற்றில் சோறு” என்றும் “உண்ணுஞ்சோறு” என்றும் சொல்லுகிறவற்றை புஜிக்கை. ஸ்வரூபாநுகூலமான அப்பவஸாயமாவது:- இவ்வருகு உண்டான ரக்ஷகஸ்வீகாரங்களன்றியே, ஸ்வரூப விரோதி நிவ்ருத்திபூர்வகமான புருஷார்த்தத்தைத் தருகிகன்கிற விச்வாஸம். அதாவது:- “களைவாய்துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்” என்றும், “நீதாராய் பறை” என்றும், “உன்னுல்லால் யாவராலும் ஒன்றும் குறை வேண்டேன்” என்றும், “நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்” என்றும் இருக்கை. ஸ்வரூபாநுகூலமான அபேக்ஷயாவது:- புத்ரபச்வந்நாதிபதார்த்தத்தையும், ஸ்வர்க்கைச்வர்யபுருஷார்த்தத்தையும்,

கைவலயபுருஷாதததையும், பகவதனுபவத்தைத் தனக்கினிதென்று புஜிக்கிற பதாரததங்களுமே தவிராது “மாகவைகுருதம் காணபதற்கென் மனம் ஏகமெண்ணும்” என்றும், “அடியார்கள குழாங்களை உடன்கூடுவதென்று கொலோ” என்றும், “காணபதெஞ்ஞான்று கொலோ” என்றும், “வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும்” என்றும் அபேக்ஷிக்கை ஏன்று ஆச்சானபிள்ளை

26. ஈசுவரனளவில் உததாரகதவபரதிபத்தியும், ஆசாராயனளவில் உபகாரக தவப்ரதிபத்தியும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களளவில் உததேசயபரதிபத்தியும், உபாயததளவில் அதயவஸாய ப்ரதிபத்தியும், உபேயததளவில் தவராப்ரதிபத்தியும், சரீரததளவில் விரோதிபரதிபத்தியும், சரீரஸமபந்திகளளவில் பிரிவுகாரா ப்ரதிபத்தியும், இதரரான ஸமஸாரிகளளவில் வழிபறிகாரா பரதிபத்தியும், ஐச்வாயததளவில் அகநிபரதிபத்தியும், விஷயததளவில் இடிபரதிபத்தியுமாகிற இப்பதது ப்ரதிபத்தியும் ஒரு அதிகாரிக்கு அவசயம் ஜ்ஞாதவ்யமாகக்கடவதென்று ஆச்சானபிள்ளை அருளிச்செய்ததாகத் திருநகரிப்பிள்ளை அருளிச்செய்வார்.

இவற்றில் ஈசுவரனளவில் உததாரகதவபரதிபத்தியாவது:- “ஆவிககோ பறறுகுகொம்பு” என்றும், என்னுடைய வாணா” என்றும், “ஆவியை அரங்கமாலை” என்றும், “உணனைவிட்டு-எங்ஙனே தரிககேன” என்றும் இருக்கை. ஆசாராயனளவில் உபகாரகதவ ப்ரதிபத்தியாவது:- “எனனை தீமனம் கெடுத்தாய் உனக்கென் செயகேன்” என்றும், “மருவித தொழும் மனமே தந்தாய” என்றும், “தேவு மறறறியேன்” என்றும், “மிககவேதியா வேதத்தினுட்பொருள நிறகப்பாடி என் நெஞ்சுள ரிறுத்தினான்” என்றும், “ஒண்டமிழ்ச சடகோபனருளையே எண்டிசையு மறிய இயம்புகேன்” என்றும் இருக்கை. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களளவில் உததேசயப்ரதி பத்தியாவது - “சீதனையே தொழுவார விண்ணுளாரிலும் சீரியா” என்றும், “போதோடு புனல தூவும் புண்ணியரே விண்ணவரில் பொலிசின்றா” என்றும், “எததனையும் கண்குளிரக காணபபெறற இருநிலத்தாக்கிமையவா நேரொவ்வாதாமே” என்றும், “பயிலும் திருவுடையார் யாவரேலும்வா கண்டா பயிலும் பிறப்பிடைதோ றெம்மையாளும் பாமா” என்றும் இருக்கை. உபாயததளவில் அதயவஸாய பரதிபத்தியாவது:- “களைவாய துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மறறிலேன்” என்றும், “என் நான் செயகேன் யாரே களைகண் எனனையென் செய்கின்றாய், உன்னாலல்லால் யாவராலும் ஒன்றும் குறை வேண்டேன்” என்றும், “நல்லானருளால்” என்றும், “சின்னருளே புரிந்திருந்தேன இனிபென திருக்குறிப்பே” என்றும் இருக்கை உபேயததளவில் தவராப்ரதிபத்தியாவது - “மாகவைகுருதம் காணபதற் கென்மனம் ஏகமெண்ணும் இராப்பகலின்றியே” என்றும், “அடியேற்கு வானுலகம் தெளிந்தே எனறெய்துவது” என்றும், “அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்று கொலோ” என்றும், வழுவிலா அடிமை செயய வேண்டும் நாம்” என்றும் இருக்கை

சரீரத்தளவில் விரோதிப் பதிபத்தியாவது:— ‘பாமபோடொரு கூறையிலே பயின்றும் போல்’ என்றும், ‘பொல்லாவாகை’ என்றும், ‘ஆகை விடும்பொழுதெண்ணே’ என்றும், ‘மங்கவொட்டு’ என்றும், ‘மேம்பொருள்’ என்றும், இருக்கை. சரீரஸம்பந்திகளளவில் பிரிவுகாரர் பதிபத்தியாவது:— ‘தாயே—நோயே, தந்தையே—நோயே’ என்றும், ‘பெற்றோரும் சுற்றமும் என்றிவைபேணென் நான்’ என்றும் ‘பிரிந்தேன் பெற்ற மககள் பெண்டிரென்றிவை பினனுதவாதறிந்தேன்’ என்றும் இருக்கை. இதரான ஸம்ஸாரிகளளவில் வழிபறிகாரர் பதிபத்தியாவது — ‘நீசா’ என்றும், ‘தொழுமபா’ என்றும், ‘பூமி பாரங்கள்’ என்றும் இருக்கை ஐச்வரயத்தளவில் அகநி பதிபத்தியாவது:— ‘வீழ்பொருட்கிரங்கி’ என்றும், ‘பெருஞ்செலவம் நெருப்பு’ என்றும், ‘ஆண்டா வையமெல்லாம் அரசாசி முன் ஆண்டவரே மாண்டாரென்று வந்தா’ என்றும் இருக்கை. விஷயத்தளவில் இடிப்பதிபத்தியாவது:— ‘புலனைநது மேயும் பொறி’ என்றும், ‘சாந்தேந்துமெனமுலையா தடந்தோள புணரினபவெளளதது ஆழந தேன் அருநாகத்தமுநதும் பயன படைத்தேன்’ என்றும், ‘பொறுததுகொண்டிருந்தாற பொறுக்கொண்ப போகமே நுகாவான புகுநது, ஐவா அறிததுதகின்றிட அஞ்சி நின்னடைந்தேன்’ என்றும், ‘கடியா காணையரைவா புகுந்து காவல் செய்த அக காவலைப்பிழைததுக் குடிபோநதுன்னடிககீழ்வநது புகுந்தேன்’ என்றும், ‘கோவாயை வரென் மெய்குடியேறிக கூறேசோறிலை தாவென்று குமைத்துப்போகார் நானவரைப் பொறுக்கிலேன புனிதா! புட்கொடியாய் நெடுமாலே தீவாயநாகணையில் துயில்வானே! திருமாலே! இனிசசெயவதொன்றறியேன்’ என்றும் இருக்கை

உத்தாரகபதிபத்தியை ‘உயாவற உயாநலம்’ தொடக்கமானவற்றிலும், உபகாரகதவ பதிபத்தியை தூதுகள் நாலிலும், உத்தேசயபதிபத்தியை ‘பயிலும் சுடரொளி’ ‘நெடுமாறகடிமை’ தொடக்கமானவற்றிலும், அதயவஸாயபதிபத்தியை ‘நோற்ற நோன்பு’ ‘ஆராவமுது’ தொடக்கமானவற்றிலும், தவராபதிபத்தியை ‘முனியே நான்முகன்’ தொடக்கமானவற்றிலும், விரோதிபதிபத்தியை ‘முந்நீர்நூலம்’ தொடக்கமானவற்றிலும், பிரிவுகாரர் பதிபத்தியை ‘கொண்டபெண்டி’ரிலும், வழிபறிகாரர் பதிபத்தியை நண்ணுதா முறுவ’லிலும், அகநிபதிபத்தியை ‘ஒரு நாயக’த்திலும், இடிப்பதிபத்தியை ‘உண்ணிலாவிய’லிலும், பாதமாசாயரான நமமாழ்வா விசேஷிதது அருளிச்செய்தாராகையாலே, இப்பத்து பதிபத்தியும் ஓரநிகாரிக்கு அவசயம் ஜ்ஞாத வ்யமாகககடவதென்று ஆசனாபிளளை அருளிச்செய்ததாகத் திருநகரிப்பிளளை அருளிச்செய்வா

27 ‘ஸங்கததைக கழித்து , ஈஷ்ணையக கழித்து, பால்யத்தைக கழித்து, யௌவனத்தைக கழித்து, ஜரையைக கழித்து, மாணத்தைக் கழித்து, அவிதையையக கழித்து, காமத்தைக் கழித்து, வாஸ்ணையக கழித்து, தாபத்யத்தைக கழித்து, ஸுக்ஷ்மதரயத்தைக கழித்து, விரைஜகரு அக்கரைப்படுத்தி, லோகபராப்தியை

உண்டாக்கி, ரூபபராபதியை உண்டாக்கி, ஸம்பீப்ராபதியை உண்டாக்கி, ஸாயுஜயத்தை உண்டாக்கி, ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்கி, பலத்தை உண்டாக்கி, ஐசவாயத்தை உண்டாக்கி, வீரயத்தை உண்டாக்கி, சுகதியை உண்டாக்கி, தேஜஸ்சையுண்டாக்கி, விகரஹா நுபவத்தை உண்டாக்கி, கைங்காயத்தை உண்டாக்கி, இவன் கைங்காயத்தைக் கண்டு அவன் உகந்தால அவன் உகந்தபடிகண்டு உகக்கை சேஷதவததுக்கு ப்ரயோஜனம்' என்று ஆசசானபிள்ளை அருளிச்செய்தாரா

28 நமபிள்ளையின் ஸ்ரீபாதத்து முதலிகளனைவரையும் கூட்டிக்கொண்டு பெரிய வாசசான்பிள்ளை தாசனம் நிரவஹிததருளாநிறக, நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் பெரியவாசசான்பிள்ளையைப் பார்த்தருளி. “குருபரமபரையையும், தவயத்தையும் உபதேசிதவர்களோடு வாசியற உததேசயரென்று ப்ரஸாதித்தீர்; பரமஸாதவிகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் உம்மை அனுவாததிககிறததுக்கு என்னினைத்திருப்பீர்?” என்று கேட்டருள, ஆசசான்பிள்ளையும் “அநுவாததிககிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அபிபராயததாலும், அநுவாத்திப்பிககிற ஸாவேசவரனபிபராயததாலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவதவமடியைக் கண்டென்றிருந்தவோபாதி அடியேன அஹங்காரியாகையாலே, அடியேனுடைய அபிபராயததாலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவதவம் உண்டென்றிருந்தது. ஆக, தரிவிதாபிப்ராயததாலும் அடியேனுக்கு முப்புரியூட்டின ஸ்ரீவைஷ்ணவதவம் உண்டென்று நினைத்திருப்பன” என்று அருளிஞா.

29. ஆசசானபிள்ளை கோஷடியிலே சில ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வந்தது ‘எங்களுக்குத் தஞ்சமாயிருப்பதொரு வாதத்தை அருளிச்செய்யவேணும்’ எனன, அவரும் “கலங்குகிறவனும், கலங்குகிறதும், கலங்கிக்கிடக்கிறவர்களுக்குத் தெளிவிககிறவனும், தெளிகிறவனும், தெளிந்திருக்கிறவனுமாயிடு இருப்பது. இகில கலங்குகிறது ஜீவாதமா; சலக்குகிறது அசிதது. கலங்கிக்கிடக்கிறார்கள் ஸம்ஸாரிகள்; தெளிவிககிறவன் ஆசாரான தெளிகிறான சேதநன; தெளிந்திருக்கிறான ரசவரன ஆகையால் ஆசாராயோ பதேசேந தெளிந்தவன் கலங்குகிற தனையும், கலங்குகிற பாகருதியையும், கலங்கிக் கிடக்கிற ஸம்ஸாரிகளையும் தஞ்சமனமென்று கைவிட்டுத் தெளிவிககிற ஆசாரானையும் தெளிந்திருக்கும் ரசவரனையும் பற்றுக்கைகாண இவ்வாதமாவுக்கு ஸ்வரூபம்” என்று அருளிச்செய்தாராயிறறு

வாததாமாலே ஸம்பூணம்

பெரிய வாசசானபிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த உபகாஸம்ருதி

1. ‘அந்தர்யாமியாய் நின்று ஸத்தையை நோக்கினீர். அழுந்திக்கிடந்த காலங்களிலே கரணங்களைத் தந்தருளினீர், அக்கரணங்களைக்கொண்டு வ்யபிசரியாதபடி ஆசார்யனை இடுவித்து அங்கீகரிப்பித்தீர். ரூபநாமங்களை உகந்தருளினீர். பரநிந்தையும், பரஸ்தோத்ரமுமே யாத்ஸையாய்ப் போந்த நாளிலே த்வயத்தை உச்சரிப்பித்தீர், தேவரீர் செய்தருளின ஏற்றமெல்லாம் கீழ்ப்பட்டுப் ப்ரக்ருதி மேலிட்டுப் போராரின்றது. சரீராரம்பகங்களான கர்மங்களையும் பொறுத்து, அதிகாரிஸம்பத்தியையும் பிறப்பித்து அக்கரைப்படுத்தியருளீர் தேவரீர் திருவுள்ளமாகில்.’ என்று ஆச்சான்பிள்ளை அநுஸந்தானம்.

2. ‘அநந்யப்ரயோஜனன் அல்லாமையாலே உகப்புக்குப் பாத்ரனல்லேன். ஆர்த்தப்ரபன்னனல்லாமையாலே இரக்கத்துக்குப் பாத்ரனல்லேன். ப்ராமாதிகமல்லாமை யாலே கூடிமைக்குப் பாத்ரனல்லேன். உபகாரகனென்று உகந்தீர். அநந்யனென்று இரங்கினீர். அவர்ஜனீயனென்று பொறுத்தீர்’ என்று ஆச்சான்பிள்ளை.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை உபகாஸம்ருதி ஸம்பூர்ணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளை சரணம்.
